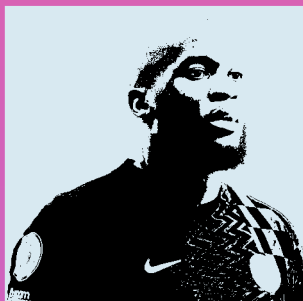
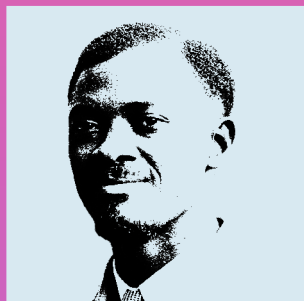

schampier

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

BLACK HISTORY MONTH

Colofon

Oplage

4000 exemplaren op papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Dries Blontrock
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim Print nv
Jan Samijnstraat 11
9050 Gentbrugge

Hoofdredacteur

Dries Blontrock

Coördinator

Jan Emiel Cordeels

Chef Reclame & PR

Dries Van Dort

Chef Lay-out

Pieter Beirens

Chef Eindredactie

David Michiels

Chef Cultuur

Charlotte Monbailleu

Chef Wetenschap

Collin Cardon

Chef Beeld

Ontbrekend.jpeg

Chef IT

Felix Capon

Redacteuren

Antoon 'Zigeuner' Van Ryckeghem, Charlotte 'vuurvretter' Monbailleu, Collin 'frikandel speciaal met curryketchup' Cardon, Dries 'mozarellasticks' van Dort, Dries 'stoofvleeskroket' Blontrock, Hannah 'kaaskroket' Boen, Hanne 'garnaalkroket' Thiessen, Hannes 'sitostick' Blockx, Judith 'lookworst' Lambert, Keanu 'mexicano' Colpaert, Lies 'bamischijf' De Middeldeer, Nathan 'bickyburger' Laroy, Odile 'vegetarische kipcorn' De Vos, Sander 'mini loempia's' Muylaert, Thomas 'berenpoot' De Paepe

Medewerkers

Jij?

Beeld

BHM X AB, Black History Month Belgium, Daan 'lucifer' Heynderickx, Dries Blontrock, Dries Van Dort, Felix 'boulette' Capon, Hannah Boen, Hannes Blockx, Herke Brugman, Luka Van der Cruyssen, Sam Hawkes, Sino Kanobana, Thomas De Paepe, UGent, Umoja

Eindredactie

Collin Cardon, Daan Heynderickx, David 'Ardeense saté' Dries Blontrock, Dries Van Dort, Emile 'viandel' Van Assche, Jan Emiel 'vegetarische bitterballen' Cordeels, Nathan Laroy, Nina 'falafel' De Neve, Pieter 'frikandel' Beirens, Pieterjan 'boulet' Frees, Rex 'chicken fingers' Verdonck, Thomas De Paepe

Cover

Pieter Beirens

Black History Month in Schamper

DOOR DRIES BLONTROCK
BEELD DOOR HANNE THIESSEN

Maart is Black History Month (BHM) in België. Dan wordt de geschiedenis en cultuur van de zwarte gemeenschap gevierd, met als doel om de leden van die gemeenschap hun verhaal te laten vertellen. De organisatie vindt dat culturele diversiteit gekoesterd moet worden en dat iedereen er recht op heeft om hun cultuur in de maatschappij weerspiegeld te zien.

Dit jaar ligt de focus op de kracht van vereniging, 'The Power of Assembly', wat inhoudt dat de verschillen binnen de zwarte gemeenschap erkend wor-

den, maar men wel probeert om die te overbruggen en daaruit kracht te putten.

In deze editie zetten we Black History Month in de kijker met interviews met onder andere Umoja, de organisatie van BHM zelf en een hele rist aan interessante mensen zoals **Annalise Delbouille**. Omdat onze redactie witter is dan de gemiddelde doos schoolkrijtjes, laten we waar mogelijk de initiatiefnemers en betrokkenen tijdens BHM

zelf aan het woord. Ook onze wetenschapssectie laat zich niet onbetuigd, met haar reportages over *critical race theory* en racisme binnen de gezondheidszorg.

Daarnaast hebben we in deze editie ook enkele van de gebruikelijke recepten: herrie binnen het Politiek en Filosofisch Konvent, een lezersbrief die sceptisch spreekt over de rector en een gezonde dosis satire.

Deze editie kwam overigens niet zonder slag of stoot tot stand. Op de dag

waarop de vorige editie verscheen, begon een virus dat anoniem wenst te blijven aan een relatief vernietigende doortocht doorheen onze redactie. Daarbij vielen redacteuren als virusgevoelige dominosteentjes in quarantaine. Geen zorgen, we leven allemaal nog, maar mocht u foutjes vinden in deze editie, dan ligt dat aan het feit dat we gedurende onze eenzame opsluiting allemaal waanzinnig zijn geworden. Niet aan het feit dat onze eindredacteur wat begon in te dommelen.

“
Redacteuren vielen als virusgevoelige dominosteentjes in quarantaine

Onderwijs

Studentenevenementen & Dagelijkse Restokost 4.

Best of: Erasmusbestemmingen 5.

Gekibbel binnen PFK 7.

“Er is totaal geen aandacht voor dekolonisering” 8.

The Schamper Times 11.

Interview met Umoja 12.

Cancel de auto 14.

Puzzelpagina! 15.

“Diversiteit is de norm” 16.

Communicatie UGent over Rusland is te onduidelijk 19.

Middenpagina 20.

Wetenschap

22. Wetenschapskort

23. Putting the Critical in Critical Race Theory

24. Vergeten Onderzoekers

26. Serving the White Order?

28. Racisme in gezondheidszorg

Cultuur

Een portret van Nichelle Nichols 30.

Annalise Delbouille doorbreekt de grenzen van de zorg 32.

Levende legende van de literatuur: Ta-Nehisi Coates 34.

R.E.S.P.E.C.T 36.

Satire

38. Vakgroep Geologie deelt gratis diploma's uit

39. Rikkie en Miekske & Rectoraat komt met antwoorden

STUDENTEN EVENEMENTEN

DOOR NATHAN LAROY

Een klein overzicht van al het moois dat de studentenverenigingen van de UGent ons de komende twee weken te bieden hebben:

Black History Month (maart)

		19:00 Cocktailfeestje Moeder Meetjesland <i>Porter House</i>	19:30 Gekleurd talent in Gent FLUX <i>De Centrale</i>	
MAANDAG 7	DINSDAG 8	WOENSDAG 9	DONDERDAG 10	VRIJDAG 11
13:00 Pizzafestijn Prime <i>campus Sterre</i> <i>Gebouw S9, aud. A3</i>	18:30 Murder Mystery Dinner Lombrosiana <i>Salons Carlos Quinto</i>	19:15 Muurklimmen (boulderen) Kajira zie kajira.ugent.be		
MAANDAG 14	DINSDAG 15	WOENSDAG 16	DONDERDAG 17	VRIJDAG 18

dagelijkse restokost

Het leven van een Schamperredacteur gaat niet altijd over rozen. Na een volledige dag artikels schrijven, nalezen en interviews afnemen, is er niemand die op ons kot klaarstaat met een warm gerecht. Wij kunnen niet simpelweg onze voetjes onder tafel schuiven. Gelukkig is niet ver van onze redactie het studentenrestaurant De Brug, een baken van goedkope en (meestal) lekkere gerechten. Sinds vorig jaar kunnen gerechten zelfs als takeaway worden meegenomen! Een bakje cannelloni kost er € 4,70. Eenmaal thuisgekomen plaatst u het gerecht in de microgolfoven en enkele minuten later staat u te smikkelen onder begeleiding van uw favoriete Netflixserie. Deze cannelloni overtreft alle verwachtingen. De ricotta en spinazie doen dromen van een zomeravond op een terras in Toscane en de cannelloni voelt als een warm jasje dat haar lichtgroene inhoud met verve beschermt. Dit orkest van smaak en textuur wordt helaas verstoord door grote stukken courgette. Deze cannelloni speelt dan ook enkele keren uit de maat, maar laat dat u niet weerhouden tijdens uw keuze.

DOO DRIES VAN DORT

CANNELLONI SPINAZIE RICOTTA

UNIVERSITEIT VAN MISSOURI

De University of Missouri staat bekend als één van de beste *journalism schools* wereldwijd. Naast journalistiek heeft de universiteit ook een uitgebreid aanbod aan talen, exacte wetenschappen en kunsten. In de VS word je beoordeeld op dagelijks werk waardoor de werkdruk goed gespreid is en het voor een Erasmusstudent *easy peasy* is om mooie puntenlijst mee naar huis te nemen. De prachtige campus is gevuld met natuur en Amerikaanse geschiedenis en staat bekend voor de bruisende feestcultuur onder studenten. Daarnaast is Missouri, met zijn centrale ligging, de perfecte uitvalsbasis om de VS van kust tot kust te verkennen.

UNIVERSITEIT VAN BOLOGNA

Deze oudste universiteit van Europa heeft een groot aanbod aan humane wetenschappen en verrijkende, culturele vakken. Cultuur speelt dan ook een veel grotere rol in de academische wereld in vergelijking met België. Bologna is een ware studentenstad die bewoond wordt met open en sociale jongeren, waardoor je als Erasmusstudent direct lokale vriendschappen sluit. De hele stad is bedekt met prachtige zuilengalerijen die je beschermen tegen de zeldzame regenbui, maar ook een sociale functie hebben. Jongeren komen er samen om bij te kletsen, koffies te drinken en sigaretjes te roken; het culmineerpunt van de Italiaanse cultuur. Kortom, deze stad staat bekend als 'la Dotta, la Rossa, la Grassa': geleerd, rood, en vooral veel lekker eten.

UNIVERSITEIT VAN KARLSTAD

Omdat het schoolstelsel in Zweden vooral belang hecht aan papers en dus geen zware examens, heb je als Erasmusstudent veel tijd om te reizen. Zweden is rijk aan mooie natuur en uitgestrekte meren, waar dan ook veel studenten samenkomen om te barbecueën. Verder hebben vele (uitwisselings)studenten in Zweden 'het noorderlicht opzoeken' ook hoog op de bucketlist staan. In Karlstad zitten veel buitenlandse studenten samen op kot waardoor er een heel gezellige sfeer hangt en je direct vrienden van over de hele wereld maakt. Daarnaast zijn ook de stereotiepe stille Zweden zeer vriendelijk en verwelkomend naar buitenlanders toe.

Vul mij op.

Schamper zoekt schrijvers, fotografen,
tekenaars, grafisch ontwerpers en ICT'ers!

Check onze facebookpagina!

Gekibbel binnen PFK: praeses en vice-praeses proberen elkaar af te zetten

DOOR DRIES BLONTROCK

Het PFK bundelt alle UGent-verenigingen met een politieke of filosofische insteek. Zo kunnen de grote denkers en machthebbers van morgen het debat tot een ware kunstvorm verheffen. Of ze kunnen op licht komische wijze in interne disputen verwickeld raken.

AFZET-MANIA

Zeggen dat het rommelt binnen het PFK is een understatement. Vicevoorzitter **Andreas Van Paemel** had voorzitter **Ellen Van de Steen** in een e-mail en telefoontje gevraagd om af te treden als voorzitter, maar haar verboden daarover te communiceren met de rest van het PFK. Hij vond dat ze best de eer aan zichzelf kon houden, maar diende daarvoor geen officiële motie in. Van de Steen deed dat vervolgens wel en startte een procedure tot afzetting op.

Nadat de twee op de Vergadering der Konventsvoorzitters (VKV) openlijk gebotst waren, groeide de onenigheid, zowel op 'professioneel' als persoonlijk vlak. Wanneer bleek dat hun eigen vereniging – zowel Van de Steen als Van Paemel zijn lid van het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSF) – niet tegen de uitsluiting van Van Paemel uit het PFK was, reageerde de vicevoorzitter ontstemd.

Intussen lijkt de afzettingsdrang overgewaaid, want 24 uur voor de motie van Van de Steen behandeld zou worden, nam Van Paemel toch contact met haar op. Daarna sloten zij een onderling akkoord om de motie in te trekken en hun sa-

“
“Ik neem mijn
mandaat bijzonder
serieus, er hangen
een paar honderd of
duizend studenten
van af” – Van Paemel

menwerking verder te zetten. Nu blijft Van Paemel dus aan als vicevoorzitter en zal hij zich vooral toeleggen op het studenten- en subsidiereglement.

DE STORM WEERSTAAN

Volgens sommigen zou Van Paemel zijn liberale gedachtegoed laten meespelen in zijn rol als PFK-

vicevoorzitter, zeker wanneer het over het onderwerp van subsidies gaat. Hij is het daar zelf niet mee eens: “Ik hou mij steeds strikt aan mijn opdrachten die ik krijg van de vergadering en het zijn ook die die ik vervolgens ga uitdragen op de VKV.” Hij heeft de naam op het gebied van subsidies een liberale of zelfs libertaire hardliner te zijn. In volle coronacrisis wendde de toenmalige LVSF-voorzitter alle mogelijke middelen aan om te vermijden dat verenigingen een extra subsidie zouden krijgen. Hij stapte daarvoor zelfs naar de Stad Gent en vroeg een interne audit bij de Dienst Studentenactiviteiten (DSA) aan, die de subsidies voor studentenverenigingen verdeelt. Dat zette heel wat kwaad bloed bij andere verenigingen.

Van Paemel drong intern aan op verlaging van de subsidies voor het PFK, maar verdedigde op de subsidieverdeling van de VKV wel een status quo inzake diezelfde subsidies. “Ik neem mijn mandaat bijzonder serieus, er hangen rechtstreeks en onrechtstreeks een paar honderd of duizend studenten van af. Ik zou dan ook niet toelaten dat mijn persoonlijke opvattingen de werking zouden beïnvloeden.”

“OP ONZE UNIVERSITEIT IS ER TOTAAL GEEN AANDACHT VOOR DEKOLONISERING”

DOOR SANDER MUYLAERT & HANNAH BOEN
BEELD DOOR BHM & HANNAH BOEN

Black History Month België blaast dit jaar vijf kaarsjes uit. Op hun jubileum in maart organiseren ze opnieuw tal van activiteiten om de veerkracht van de zwarte gemeenschap te vieren.

Maart: het prille begin van de lente. De maand van de amandelbloesem. Deze bloesem bloeit als eerste in het voorjaar en geeft een hoopvol signaal voor de toekomst. Sinds 2018 is maart ook Black History Month (BHM). BHM zet de onderbelichte verhalen van onze geschiedenis in de kijker. De zwarte gemeenschap organiseert in het teken van BHM tal van activiteiten om haar jarenlange veerkracht te vieren. Ze kijken achterom, om samen vooruit te gaan.

Philsan Osman studeert Afrikaanse talen en culturen aan de UGent en organiseert samen met haar zus **Faiza Osman** Black History Month in Gent. Ondanks haar drukke agenda vertelt Philsan ons het verhaal van BHM.

In België is Black History Month bij het grote publiek nog onbekend. Kan je eens uitleggen wat het precies inhoudt?

“Black History Month werd een eerste keer georganiseerd door de Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging in de Verenigde Staten. In 2018 is het project

“

Als gemeenschap hebben we extra nood aan veilige ruimtes, plaatsen waar wij volledig onszelf kunnen zijn

de oceaan overgewaaid. BHM is destijds opgestart om de veerkracht van de zwarte gemeenschap te vieren. Om dezelfde redenen organiseren wij nu ook een BHM in België. Deze maand organiseren we in het hele land talloze culturele activiteiten. In tegenstelling tot andere lan-

den is BHM in België niet federaal erkend. De initiatieven ontstaan dus echt van onderuit.”

Waarom hebben jullie dit jaar voor het thema ‘The Power of Assembly’ gekozen?

“De coronacrisis was voor niemand gemakkelijk, zeker niet voor gemarginaliseerde groepen in onze samenleving. We konden lang niet samenkomen en hebben elkaar moeten missen. Als minderheidsgemeenschap hebben we extra nood aan veilige ruimtes, plaatsen waar wij volledig onszelf kunnen zijn. Plaatsen waar we kunnen bloeien en zaken als racisme niet telkens hoeven uitleggen. Deze ruimtes die wij voor onszelf creëren, zijn ontzettend belangrijk omdat wij weten dat we bijna nergens welkom zijn. Met ons thema willen we een nieuwe manier van samenkomen aanmoedigen – de kracht van vereniging opnieuw volop beleven.”

Welke evenementen organiseren jullie in Gent?

“Op 11 maart komt **Lady Blaxx** naar de Voo?uit. Zij is een muzikante die opkomende artiesten van kleur uitnodigt voor een liveoptreden. Ze kunnen hun kunst voorstellen aan een groot publiek. Lady Blaxx geeft artiesten een platform die anders

geen platform krijgen. Met BHM doen we hetzelfde. Op zaterdag 12 maart organiseren we ook een *choir celebration* in de Voo?uit, waarbij zes koren uit het hele land komen zingen. Ze worden afgewisseld met soloacts en een ceremoniemeester, een pastoor die samen met de aanwezige mensen bidt. We willen met deze *choir celebration* de feestelijke sfeer van een Afrikaanse kerkdienst creëren. Er is ook een tentoonstelling 'Black assembly' rond ons thema 'The Power of Assembly'. Deze expositie is in samenwerking met Kunsthal Gent en andere partners en loopt elk weekend van 18 maart tot 2 april. Verder zijn er nog tal van andere culturele activiteiten in Gent. Op onze BHM-website kan je terecht voor meer informatie."

Er is een gebrek aan kennis over BHM. Vind je dat er aan de UGent voldoende aandacht voor is?

"Het gebrek aan kennis over BHM verbaast me elk jaar opnieuw. We vinden als organisatie erg moeilijk partners en moeten telkens uitleggen wat BHM precies inhoudt. Ook op onze universiteit is er totaal geen aandacht voor dekolonisering. Het lijkt nochtans een belangrijk onderwerp aan elke universiteit. Het blijft echter steeds theoretisch; in de praktijk verandert er niets. De open brief van Umoja is daar een goed

“

Het gebrek aan kennis over Black History Month verbaast me elk jaar opnieuw

voorbeeld van. Studenten zijn ondertussen experts geworden in het dekoloniseren van de universiteit. Ze komen vaak met heel concrete actieplannen, maar deze ideeën worden genegeerd. Dat is zeer frustrerend. Deze studenten verdienen beter."

Wat vind je ervan dat een volledig witte redactie een BHM-editie uitbrengt?

"De vraag is steeds: 'hoe geraken wij aan mensen met een Afri-

kaanse achtergrond, hoe geraken wij aan een bepaalde doelgroep?' Dat is echter niet de juiste vraag. De juiste vraag is: 'hoe creëren wij een veilige ruimte voor mensen van kleur om te kunnen meedoen en meedenken?' Heel vaak blijven conversaties zoals deze op het theoretische niveau en denken instellingen niet na over hoe zij fundamenteel hun organisatie kunnen verbeteren. Je moet van bij het begin partnerschappen aangaan en niet pas op het einde gekleurde mensen toevoegen aan het verhaal. Er moet ruimte vrijkomen die mensen van kleur kunnen innemen, zonder dat zij het gevoel hebben dat ze alles moeten uitleggen. Maak de oefening om buiten je comfortzone te treden en in gesprek te gaan met deze gemeenschappen."

Hoe kan je als student BHM ondersteunen?

"Je kan onze organisatie leren kennen en naar onze activiteiten komen. De dominante groep moet zich actief engageren. Het gaat immers over systemen en instituten die we allemaal in stand houden. We moeten samen proberen hiertegen te vechten. We delen allemaal ons verleden en de gevolgen van dat verleden. Hoe we daarmee omgaan is de verantwoordelijkheid van ons allen. Probeer dus zeker naar de niet-exclusieve events te komen en breng je vrienden mee – zeker je zwarte vrienden!"

BINNEKORT BIJ NTGENT

DALILLA HERMANS /
hetpaleis & NTGENT

US, KNOW

© Reyer Boxem

het
paleis

ONTDEK HET VOLLEDIGE
PROGRAMMA OP
NTGENT.BE

NTGent

STUDENTENTARIEF: SLECHTS €15

THE SCHAMPER TIMES

NIEUWS UIT DE STUDENTENVERTEGENWOORDIGING

MAANDAG 7 MAART 2022, THERMINAL, HOVENIERSBERG 24, 9000 GENT • NR. 629 • door Dries van Dort

Al evolueren de coronacijfers in dalende lijn, de hoeveelheid werk dat onze Stuvers verzetten, lijkt enkel te stijgen. Deze week? Meer van hetzelfde, maar ook enkele nieuwe zaken.

MENTAAL WELZIJN

Er is in *Schamper* ondertussen al zo vaak over mentaal welzijn geschreven, dat het een aanslag begint te worden op het mentaal welzijn van een niet nader genoemde Schamperedacteur. Het blijft echter een belangrijk onderwerp aan de universitaire gemeenschap, waar ook dit blad niet aan voorbij mag gaan. Er is gelukkig nieuws. De UGent heeft een aantal studentenpsychologen, zeven om precies te zijn. Nogal weinig, want de studentenpopulatie aan de UGent bedraagt ruim 49.000 mensen. Dat geeft elke studentenpsycholoog een pak werk. De Gentse Studentenraad gaat dan ook bekijken of de aanpak van mentaal welzijn aan de universiteit beter kan. Zijn meer studentenpsychologen wenselijk? Zijn er genoeg middelen voorhanden? De studentenraad wilt het weten, gaat op onderzoek uit en zal ongetwijfeld met een standpunt komen. Zullen toekomstige studenten aan de UGent beter mentaal welzijn genieten?

GRENSOVERSCHRIJDEND GE-DRAG

In onze vorige editie las u al dat **Trustpunt**, het platform van de UGent waar slachtoffers van grensoverschrijdend gedrag terecht kunnen, niet de meest efficiënte instelling is. Klachten gingen van 'lange wachttijden' tot 'slechte communicatie'. Nadat een geval van grensoverschrijdend gedrag enkele weken geleden viraal ging op sociale media, kreeg het platform weer veel kritiek te verduren. Dat is lastig, zeker aangezien er in de media steeds meer aandacht is voor grensoverschrijdend gedrag. In samenspraak met vicerector **Mieke Van Herreweghe** heeft de studentenraad plannen om de werking van dit platform te bekijken en te evalueren. Op die manier kan onderzocht worden wat er misloopt met de werking van Trustpunt. Zo kan er hopelijk verandering komen en kunnen slachtoffers van grensoverschrijdend gedrag aan UGent beter geholpen worden.

PRIVACY VOOR DUMMIES

Zelfs studenten aan de universiteit krijgen te maken met de GDPR. Dit is bijvoorbeeld het geval bij verenigingen, voor onderzoeken en surveys, maar ook studenten die werken aan hun masterproef komen vaak met deze wetgeving in aanraking. Toch is het niet altijd duidelijk hoe, waar en wanneer men rekening moet houden met de GDPR-wetgeving. Gelukkig is de Gentse Studentenraad er om ons te ondersteunen bij al onze GDPR-perikelen. Onder toezicht van **Mathijs van Noort**, bestuurder digitalisering bij de studentenraad, zijn er plannen om kennisclips te publiceren die studenten wegwijs moeten maken in het kluwen van de privacywetgeving. Zo zal de kans dat u of uw vereniging aangeklaagd wordt hopelijk een stuk kleiner worden. Dat is natuurlijk interessant voor iedereen die niet graag met het gerecht in aanraking komt. Wanneer en of deze kennisclips online komen is nog niet bekend.

“WE WILLEN MET RESPECT VOOR DE AFRIKAANSE DIVERSITEIT IN HET STUDENTENLANDSCHAP STAAN”

GESPREK MET UMOJA

Umoja betekent ‘eenheid’, en laat dat nu ook zijn waar de gelijknamige studentenvereniging voor staat. Twee jaar geleden begonnen ze aan hun avontuur. Nu, ter gelegenheid van Black History Month Belgium, blikken we met hen terug, maar ook vooruit.

Umoja is de eerste Afrikaanse studentenvereniging aan de UGent. Ze werd opgericht om studenten met Afrikaanse roots samen te brengen. Umoja zou een plek worden waar studenten zich veilig voelen en waar ze altijd terecht kunnen. Dat is volgens PR-coördinator **Ketsia Bayo** en eventmanager **Marc Kapenda** ook gelukt. Hieronder volgt een gesprek met hen over de afgelopen twee jaar en de toekomst.

Hoe hebben jullie de organisatie zien groeien en veranderen over de afgelopen twee jaar?

Ketsia: “Marc en ik zijn sinds dit jaar lid van het bestuur, maar hebben vanaf de zijlijn de organisatie zien groeien. Corona heeft onze vereniging een beetje doen stagneren, maar nu er weer mogelijkheid is om live-evenementen te organiseren, gaat het wel weer beter.”

Marc: “Wat mij het meeste opvalt, zijn de nieuwe gezichten die naar onze evenementen komen. We

Marc: “Ik wil daar zeker aan toevoegen dat niet alleen onze afkomst ons verbindt maar ook onze interesses, onze studies en onze plaats in de maatschappij. Dat zijn dingen die we gemeen hebben, maar we zijn geen monoliet.

“
“We willen een veilige
plek creëren waar
mensen terecht kunnen
als ze eenzaam zijn”
– Bayo

Voor Umoja waren we allemaal verspreid. We hadden geen zicht op wie in Gent studeert die op ons leek, die dezelfde interesses deelde of dezelfde afkomst had. We wisten waartoe we behoren, maar het was nog niet zichtbaar. Umoja is nu die plek geworden.”

Je had het daarjuist over interne verschillen. Kan je een voorbeeld geven?

Marc: “Ik ben bijvoorbeeld van Sint-Niklaas. Daar is een grote Congolese gemeenschap. In Gent trof ik een grote Ghanese gemeenschap aan. Tussen Centraal- en West-Afrika zijn er een hele hoop culturele verschillen. Afrika is een heel groot continent en wij willen dan ook met respect voor die diversiteit in het studentenlandschap staan. Die culturele verschillen zijn er, maar ook op ideologisch vlak en qua interesses zijn er zeer veel verschillen.”

zien dat Umoja iets is dat de volgende generaties aantrekt en een impact blijft hebben op de mensen die we willen bereiken.”

Wat brengt jullie samen als vereniging?

Ketsia: “We willen een veilige plek creëren waar mensen zich op hun gemak voelen en terecht kunnen als ze eenzaam zijn. Er kan open gecommuniceerd worden over zowel de problemen als over de veranderingen en de goede zaken die plaatsvinden omtrent de de Afrikaanse diaspora.”

Brengen jullie die diversiteit ook naar boven in jullie evenementen?

Ketsia: "We willen iedereen de kans geven om deel te nemen aan de Umoja-evenementen: er is voor ieder wat wils."

Marc: "Ik ben heel sportief, iemand anders is heel economisch, nog iemand anders heel activistisch ... In de types van events proberen we wat dat betreft ook divers te zijn."

Jullie willen geen politieke studentenvereniging zijn, maar organiseren wel een aantal activistische events. Waar leggen jullie voornamelijk de focus op?

Marc: "We zoeken altijd naar een balans tussen het recreatieve en het activistische. In het algemeen willen wij niet alleen de trauma's van onze gemeenschappen bespreken, maar ook gewoon leuke events organiseren en gezante onderwerpen bespreken."

Hebben jullie evenementen gepland in het kader van Black History Month?

Ketsia: "Onze planning voor de komende maand staat al volledig online op onze sociale media. De African Student Cup is ons grootste event deze maand."

Marc: "We plannen samen met andere Afrikaanse studentenverenigingen een groot voetbaltoernooi. Wij organiseren dit voor het eerst in Gent. Daarnaast organiseren we ook een

elkaar afspeelt om uiteindelijk te beslissen wie de betere artiest is. Dat hebben wij reeds een paar keer online georganiseerd, maar we zouden dat dit jaar ook graag eens live willen organiseren.

“
“We wisten waartoe we behoren maar het was nog niet zichtbaar. Umoja is nu die plek geworden”
– Kapenda

'Umoja Talks' over het belang van broeder- en zusterschap binnen de Afrikaanse gemeenschap.

We hebben ook een Umoja 10v10. Dat is begonnen in de lockdown in het VK waar een radiostation tien liedjes van twee verschillende artiesten ronde per ronde tegen

Deze maand is het de bedoeling dat we onze gemeenschap gaan vieren en gaan samenbrengen onder het thema 'Assembly' van Black History Month. Dit is iets waar we heel hard in geloven en ook echt voor staan als vereniging, dus hopelijk wordt het een succes en wordt die impact ook gevoeld onder onze leden en de studenten die wij willen aanspreken en een fijne tijd willen bezorgen."

Cancel de auto

DOOR DRIES VAN DORT
BEELD DOOR THOMAS DE PAEPE

In het klimaatplan van de Vlaamse overheid wordt er voor 100 procent ingezet op elektrisch rijden. Uitlaatgassen zijn echter niet de enige negatieve effecten van auto's. Het wordt tijd dat we de keuze maken voor duurzaam openbaar vervoer en de wagen opzijzetten.

Allereerst, voordat u boze commentaren begint te schrijven: indien u uit *bum-fuck-nowhere* komt, naar de IKEA moet, of u uw koe haar bevalling net heeft ingeleid, zal de auto waarschijnlijk steeds 'een ding' blijven. Dit stuk gaat over 90 procent van alle Vlamingen die hun auto voor woon-werkverkeer gebruiken.

Auto's zijn *lame*. Ze hebben te veel negatieve gevolgen die onderbelicht blijven. Ik ga echter nog een stapje verder en durf te stellen dat elektrische wagens *bijna even erg zijn*. Op dit ogenblik zullen enkele **Elon Musk**-fans zich waarschijnlijk in hun koffie hebben verslikt. Elektrische wagens, dat is toch dé manier om onze afhankelijkheid van fossiele brandstoffen tegen te gaan? Wat is mijn probleem?

Mijn probleem is niet alleen uitstoot, maar alles dat te maken heeft met de auto. In onze verslaving zijn we vergeten hoeveel nefaste gevolgen massaal autogebruik heeft. Autobouwers promoten de laatste jaren graag hun nieuwe elektrische modellen als innoverende 'groene' oplossingen voor het klimaatprobleem. Hoe makkelijk is dat? "Verander vooral uw levensstijl niet. Koop gewoon onze auto en *innoveer* je weg uit de klimaatcrisis!" Naast CO₂-uitstoot, zitten we ook met welvaartsziektes, een gebrek aan groene ruimte, lawaaioverlast, verkeersongevallen, enzovoort. Zaken die elektrische wagens niet oplossen. Toch blijven we verlekkerd op onze auto's, en de laatste zestig jaar zijn er steeds

meer geld en middelen richting de wagen gegaan, terwijl OV-gebruikers, zij die het openbaar vervoer gebruiken, in de kou blijven wachten. Al is dat vaak omdat de bus niet komt opdagen.

We blijven autoinfrastructuur bouwen, terwijl het al jaren duidelijk is dat extra wegcapaciteit slechts leidt tot meer files (*Oosterweel, kuch*). We gaan over lijken, accepteren verkeersongevallen als daarmee

de autodoorstroom verbetert. Milieuschandalen (*you know the one*) worden onder de mat geveegd zodat infrastructuurprojecten kunnen doorgaan. Ondertussen wordt de auto als 'symbool van vrijheid' gepromoot. Openbaar vervoer is vooral voor armoezaaiers zonder wagen. Vergeet echter niet dat de vele miljarden euro's die ondertus-

sen in weginfrastructuur worden geïnvesteerd, van de auto het meest gesubsidieerde vervoersmiddel maken.

Het openbaar vervoer wordt in Vlaanderen onnodig gedemoniseerd. Natuurlijk is het openbaar vervoer in uw regio onbetrouwbaar als de overheid er jarenlang op bespaart. Spring toch maar eens op een trein of tram. De kans bestaat dat het gebrek aan filefrustratie u best bevalt. Deze stad is zowel van u als mij, en de manier waarop we onze mobiliteitsruimte indelen is een goede manier om ons steentje bij te dragen aan het milieu. Het wordt tijd dat beleidsmakers in heel Vlaanderen de auto, zowel de verbrandende als elektrische variant, opzijzetten en ruimte maken voor trein, tram en bus.

“

**Het openbaar
vervoer wordt in
Vlaanderen onnodig
gedemoniseerd**

PUZZELPAGINA!

DOOR NATHAN LAROY & HANNES BLOCKX

Zoek de 25 woorden die verstopt zitten in deze woordzoeker. Woorden kunnen van links naar rechts, maar ook van rechts naar links geschreven staan. Zoek zeker ook diagonaal in alle richtingen! En voor de speurneuzen zitten er vijf niet opgelijste woorden verstopt ...

N K G N I R U E L K R A A H Y H H F Z F C B Z Z A C I E Y N
A X Z Y M E N E R G I E P R I J S S T I J G I N G O S E M K
P T O F O O O V V Y M V V C X Q C M T Y B Q Z Y R T Q H J N
Y O Z Z N N V A L Y D G T K J P E D Y Y A D C L V R U E G M
S B Z M D R X G Y K M G T A A I G Q P Q N O O C T O U N T A
P W E O M S K A Z Z D M O P O N Z R I Q G P A R D O J Y P T
G R G D A H A L G H U N E M M I R Y W Q W P D U P P D D E J
I C W E S B J B J B C F C A Z W B C U H A E O C V R V T J O
N X S L K T E A B Y S B G A A J T U V G J N Z S M E A D A X
M R L T E Z C R Y O I I S U X Y T S R F Q H B U G V R Z C E
W C S R R K T T S Q C B L V W H T M X V K P M O U O T X U Z
I V E A P S W N B W C A T J R C M V G U K R W I G C P Y L A
P P N J L P C Q A T U A O O B U K J J S H F X R V K Q T A X
H Z L E I Q B N Z D B V S C R Q K U Y I S V E U R T P Z A I
C S O C C P D O Y P P Z F U C T A T P G J D R C Z S B I T A
R L O T H C A R C W E Z D U S Y Z Y A D E A R I J A U K P O
R U C O T V H U E N K N P I I L Y A X N Z S B B M I J Z A Q
K E I T I R K E H C S I R O T S I H W P G U J S C H M P T X
Q E M E A O F E O R P R E T S A M J P M K T J K T O V A M C
Y N Q B D S T U C U R D P L Z C K D S A C N S G F V A T W V
J F B A G D M L T Y E O X X S U Z C A T A A A A C K U E P T
N W I G A X P M Y I R V R A A P H W B T V C Z I C A I P H O
D E D I D X N O H C G R N M N U U F N G E Y H P A F F E N Y
W V E T F T V G D M I S D X R F I C C C T N I T E O P L L M
I L C Q Z E H H G Q V Q F F V I F L I V E S T R E A M H Z Y
G T N Q A V M H F G Y C T K Z F C E F K E V T I K P D O I Y
H J F J C I S L U I T S P I E R M U S K E T I E R M E F Z E
B Y T O V J W Z L K W J Q X O Y M L T A L M Y Z N R L I Q G
H F W E D O I R E P N E M A X E S N A K E D E E W T O C Y X
P U E W X U I Q F I K U A T O N S G N I T O R G E B G Y O T

BLANDINOJARGON

1. Doppen
2. Drogreden
3. Bi-curious (zonder koppelteken!)
4. Tralba
5. Paffen
6. GIT
7. Haarkleuring
8. Historische kritiek
9. Casuslijst
10. Stucu

STUDENTENJARGON

11. Overpoort
12. Cantus
13. Aula
14. Livestream
15. Kiel
16. Modeltraject
17. Totebag
18. Durum
19. Masterproef
20. Tweedekansexamenperiode

ACTUA

21. Schurft
22. Poetin
23. Begrotingsnota
24. Mondmaskerplicht
25. Energieprijsstijging

“Diversiteit is de norm”

DOOR ODILE DE VOS
BEELD DOOR UGENT

De UGent werkt hard om zichzelf diverser te maken en te dekoloniseren. Badra Djait is als coördinator Diversiteit en Inclusie aan het kabinet van de vicerector een cruciaal figuur in dat proces. “Dekoloniseren betekent investeren in meer diversiteit, inclusie en sociale rechtvaardigheid.”

Naast haar functie in het kabinet van vicerector **Mieke Van Herreweghe**, is de Gents-Algerijnse **Badra Djait** voorzitter van VOEM, oprichter van de vzw's Veggie = Halal en Gandahuis en globaal actief in de kunstensector. Haar een bezige bij noemen is in dit geval dus geen holle taal.

ik behandel iedereen op een gelijke manier”, dan weet je dat die dringend een cursus nodig heeft rond *unconscious bias*. Je moet immers net het verschil erkennen. Bovendien mag een persoon zelf niet als divers gezien worden.

“

“Als je een man belt, gaat hij onmiddellijk akkoord en staat hij die avond nog in de studio. Bij vrouwen is dat anders”

Hoe ziet u de dekolonisatie van de Universiteit Gent?

“Dekoloniseren betekent investeren in meer diversiteit, inclusie en sociale rechtvaardigheid. Voor mij is er een heel belangrijk verschil tussen die drie termen. Diversiteit gaat over het erkennen van verschillen tussen mensen. Die diversiteit is intersectioneel: het kan gaan over een combinatie van gender, migratieachtergrond, sociaaleconomische achtergrond, seksuele geaardheid, een beperking of iets anders. Als iemand zegt – en dat heb ik ook al meegemaakt binnen de UGent – “Ik zie geen verschil tussen mensen,

Het is niet omdat ik een migratieachtergrond heb, dat ik ineens divers ben, want dan impliceer je eigenlijk dat een persoon zonder migratieachtergrond de norm is. Groepen van minderheden zoals vrouwen of LGBTQIA+ worden vaak gezien als ‘divers’, maar eigenlijk zeg je daarmee dat een cisgender man de norm is. Dat is niet zo. Diversiteit is de norm.”

Hoe kan de UGent diversiteit volgens u het beste aanpakken?

“Als je enkel investeert in diversiteit maar niet in inclusie, investeer je enkel in instroom. Dat leidt tot een draaideureffect: mensen komen binnen en denken: ‘Wow, wat is dit hier? Dit is mijn wereld niet’ en ze vertrekken weer. Dat is iets waarvan we ons bewust moeten zijn. Investeren in diversiteit en inclusie vergt hard werken. Het is niet omdat je quota invoert of omdat je een of andere actie uitvoert op maat van een bepaalde doelgroep, dat je opeens diversiteit hebt.

Ik moet denken aan een recent voorbeeld van de VRT. De VRT wil investeren in meer genderdiverse panels in programma's zoals de ‘Zevende Dag’ en ‘Terzake’. Wat blijkt? Als je een man belt, gaat hij onmiddellijk akkoord en staat hij die avond nog in de studio. Bij vrouwen is dat anders, dan moet je tien keer bellen vooraleer iemand bereid is om deel te nemen aan dat panelgesprek. Je moet er dus harder voor werken en dat geldt voor diversiteit op alle vlakken.”

Hoe investeert men dan best in inclusie?

“Investeren in inclusie is investeren in doorstroom: ervoor zorgen dat mensen erbij mogen horen, dat ze welkom zijn, dat ze deel mogen uitmaken van de organisatie en mee aan tafel mogen zitten. Ik hoor dat, bijvoorbeeld, ook als het gaat over rolstoelgebruikers. Wat zij echt

INTERVIEW MET BADRA DJAIT, COÖRDINATOR DIVERSITEIT EN INCLUSIE AAN DE UGENT

vragen, is een radicaal sociaal, inclusief toegankelijkheidsbeleid. Zij willen onafhankelijk en samen met andere studenten of medewerkers de gebouwen kunnen betreden, in plaats van geconfronteerd te worden met een eenzame zoektocht naar een of andere zijingang of de branddeur, bij wijze van spreken. Ze zijn vaak gedoemd tot afhankelijkheid en liefdadigheid.”

Wat betekent sociale rechtvaardigheid voor u?

“Sociale rechtvaardigheid gaat om het bewust zijn van de sociale ongelijkheden. Wanneer hieraan gewerkt wordt, moet dat gebeuren vanuit een gelijkwaardige houding. Het gevaar is dat men soms vervalt in een *white saviour* perspectief, wat betekent dat men eigenlijk vanuit een soort superieure positie die persoon probeert te helpen, door beslissingen te nemen in hun plaats. Daar moeten we echt van af stappen, want een inclusief beleid met aandacht voor sociale rechtvaardigheid wil zeggen dat je werkt aan co-creatie. Je moet ervoor zorgen dat mensen mee mogen nadenken, verantwoordelijkheid nemen en beslissen. Dat is voor mij de essentie van dekolonisatie. Geen ‘Kom eens even reageren op het besluit dat ik al voor u genomen heb’.”

U zetelt in de stuurgroep Diversiteitsgevoelig onderwijs van de UGent. Wat wordt daar zoal besproken?

“In samenwerking met vijf faculteiten is een diversiteitsscan uitgewerkt, die werd omgevormd tot een soort reflectietool. Dat is ondertussen al een jaar aan de gang en de samenwerking tussen de verschillende faculteiten verloopt heel goed. Nog een project is de code discriminatie en grensoverschrijdend gedrag, als vernieuwing van de code grensoverschrijdend gedrag. Vroeger was er enkel een antidiscriminatieverklaring, maar een verklaring is vandaag niet meer voldoende. Dat wil gewoon zeggen dat je akkoord

“

“Investeren in diversiteit en inclusie vergt hard werken”

gaat met de wetgeving, maar zegt niet wat je zelf tegen discriminatie doet. Een code is veel sterker, daarin gaan we dan ook bepalen hoe die procedure veel transparanter kan gemaakt worden en wat er allemaal mogelijk is qua acties.”

U bent ook lid van de werkgroep Diversiteit en Inclusie. Zijn dat dezelfde onderwerpen die daar ter sprake komen?

“Er wordt daar immens veel besproken. De laatste keer ging het over diversiteitsgevoelig onderwijs. Inclusieve communicatie kwam aan bod, ook het charter voor inclusie van de faculteit Geneeskunde, wat een heel mooi initiatief was

ONGEMAKKELIJKE STOCKFOTO

van de studentenverenigingen van de faculteit. Er was ook een genderanalyse van de onderzoeken in het kader van het FWO (Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, *red.*), dus dat ging over de analyse van de onderzoekers die deelnemen aan de onderzoeksprojecten van FWO. Toegankelijkheid aan de UGent kwam ook aan bod. Ik kan zo tientallen projecten opsommen (*lacht*). “

Op welke noot wenst u te eindigen?

“Dekolonisatie is een werk van lange adem. Het is een proces waarbij we ons denken als het ware moeten omvormen. Dat is de verantwoordelijkheid van iedereen, niet enkel de medewerkers van Diversiteit & Inclusie. Voor mij gaat diversiteit over relaties tussen mensen, het collectief, waarin we moeten investeren.”

Willem, die vele bouke maecte, Daer hi dicken waeft, Hem
ernoyde so haerde Dat die avonture van Reynaerde In Dietsche
nghemaket bleven Die Willem niet hevet vulscreven - Dat hi die vij-
van Reynaerde soucken Ende hise na den Walschen boucken In
ietsche dus hevet begonnen. God moete ons ziere hulpen jonnen.
u keert hem daer toe mijn zin Dat ic bidde in dit beghin Beede
en dorpren enten doren, Ofte si
ommen daer si horen Dese
me ende dese woort, Die
em onnut- te sijn
hehoort, Dat sise
ten on- besca-
en. Te vele slachten
den ra- ven, Die

schamper
zkt.

TAAALMINNAARS

ammer es al even malsch. Si maken sulke rijme valsch Daer si niet
eer of ne weten Dan ic doe, hoe datsi heeten Die nu in Babilo-
en leven. Daden si wel, si soudens begheven. Dat en segghic niet
or minen wille: Mijns dichtens ware een ghestille, Ne hads mi eene

schamper
zkt.

REDACTEURS

INTERESSE?
KOM
LANGS:

14/03/22

CHECK
ONZE
FACEBOOK!

Communicatie UGent over Rusland is te onduidelijk

DOOR HERKE BRUGMAN

Herke Brugman is student Wijsbegeerte en betreurt het (ontbrekende) standpunt van de Universiteit Gent over het conflict tussen Rusland en Oekraïne, net als de gebrekkige communicatie van de universiteit. Hij schreef deze brief nadat hij de mail van rector Rik Van de Walle over het thema las.

Beste Rik Van de Walle,

Afgelopen vrijdag (25/2) hebben alle studenten een mail van u als rector gekregen over het "Conflict Rusland-Oekraïne". Dit was in mijn ogen een mail met een toch wel verontrustende boodschap.

Er wordt terecht gesteld dat de acties niet door alle Russen gesteund worden – iets evidents. Vervolgens wordt er door u eigenlijk opgeroepen niet te discrimineren naar elke Rus toe – eveneens terecht.

Vervolgens dan spreekt u ervan dat wij, als redelijke studenten, niet zouden mogen spreken over een aanval van 'Rusland' of van 'de Russen'. Iets wat een vreemde, normatieve zet is. Ook stelt u dat het incorrect is te spreken over een aanval van Rusland. Dit is zeker niet incorrect. Welke vliegtuigen bombarderen Oekraïne? De Russische gevechtsvliegtuigen, niet Poetins privéjets. Op de vraag: 'Er is momenteel een oorlog tussen Oekraïne en ...?' Is het antwoord Rusland. Een geschiedkundige vraag als: 'Wie vielen er in 2008 Georgië binnen?' De Russen.

Poetin en de VN spreken over een oorlog van Rusland. Het is daarom vreemd om te verwachten dat wij dat niet zouden doen. Laten we even achterwege laten dat u dit in uw onderwerp van de desbetreffende mail "Conflict Rusland-Oekraïne / Russia-Ukraine Conflict" wel doet.

Ook schuift u als rector vervolgens geen richtlijn naar voren over hoe we er dan over zouden moeten praten. Best onhandig als je het ene niet zou

mogen doen maar er geen alternatief wordt voorgesteld.

Hoewel het, volgens mij, in eerste instantie niet aan u is om u veroordelend uit te spreken, lijkt me dat wanneer u stelt dat er geen banden met Rusland verbroken zullen worden, het veroordelen van deze aanval wel op zijn plaats is. Nu heeft het er namelijk alle schijn van dat het stilletjes goedgekeurd wordt.

Ik kan, naast subsidies, wel enkele legitieme redenen bedenken waarom u destijds heeft besloten de 'universitaire' banden met Rusland niet te verbreken. Toch zou ik u willen vragen dit te heroverwegen. In het licht van de ontwikkelingen van afgelopen dagen en in het verlengde van de Belgische sancties tegen Rusland en Wit-Rusland roep ik u op, niet om banden te verbreken maar om deze op te schorten.

Ten laatste, u heeft tijdens de coronapandemie met deze universiteit steeds een gidsrol vervuld. Mijn universiteit heeft steeds voorgelopen met maatregelen op andere universiteiten, die veelal enkele dagen later genoodzaakt waren te volgen. Ik vraag u, doe dat nu weer, veroordeel dit geweld en deze inval van Poetin in Oekraïne. Is het niet naar buiten toe – berichtgeving in de media ging helaas vaak voor op die naar de studenten – doe het dan in elk geval intern. Dit is wel het minste wat u kunt doen voor studenten en medewerkers.

Met vriendelijke groet,
Herke Brugman

“
**U schuift als rector
geen richtlijn naar
voren hoe we dan over
het conflict zouden
moeten praten**

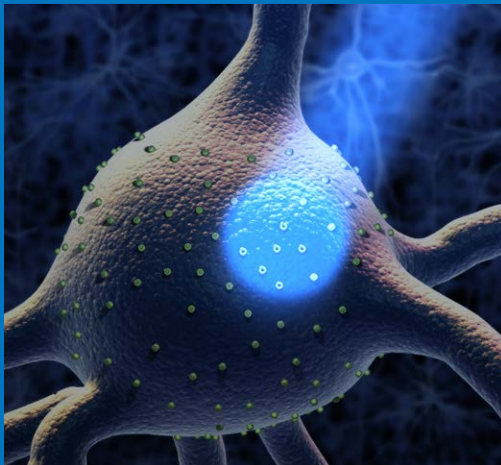
DOOR NATHAN LAROY
BEELD DOOR ERICA WOODRUM

MINDERHEIDSGENEN

Doorheen de jaren hebben wetenschappers een reusachtige databank aan genetische informatie verzameld die hen de mogelijkheid biedt doelgericht onderzoek uit te voeren naar de oorsprong van allerlei ziektebeelden. Allemaal goed en wel, maar die databases lijden onder een fundamentele tekortkoming: ze zijn hoofdzakelijk afkomstig van witte bevolkingsgroepen. Volgens een onderzoek van de GWAS Diversity Monitor beslaan niet-witte groepen amper vier procent van het totale databestand. Er kunnen echter beslist biologisch significante verschillen bestaan bij minderheidsgroepen die dus ongekend blijven en zo een medische kloof creëren. Daarom zijn er vandaag verschillende onderzoekers die trachten het gendatabestand te verrijken om zo die geneeskundige ongelijkheid te verhelpen. Onderzoek is maar zo goed als de steekproef, niet?

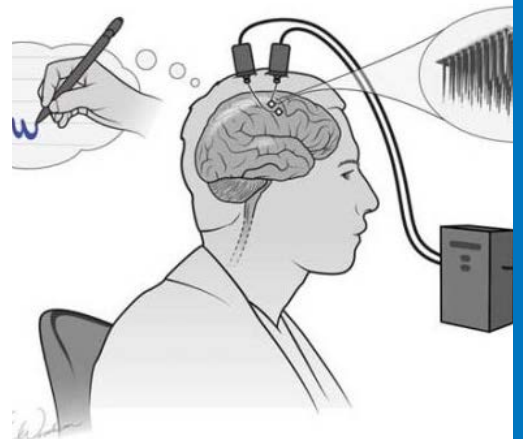
OPTOGENETICA

Wetenschappers controleren graag hun variabelen. Of je dat dan bekijkt alsoen soort uit de hand gelopen machtsgeilheid, moet je zelf uitmaken. Die wetenschappers hebben echter een nieuwe tool in hun gereedschapskist om die controlelust te voeden: licht. Meer bepaald worden lichtgevoelige moleculen geïntegreerd in de neuronen van proefdieren. Dat geeft onderzoekers de mogelijkheid op celniveau de neuronen van, bijvoorbeeld, muizen en fruitvliegjes te beïnvloeden. Ruwweg worden neuronen met specifieke lichtgolven handmatig aangevuurd en onderdrukt aan de hand van een implantaatje, wat tegenwoordig geheel draadloos kan en minder invasief is dan de traditionele elektrode-implantaat headsets. *Fun fact:* de gebruikte draadloze technologie is dezelfde als deze die jou in staat stelt contactloos te betalen in de supermarkt.

IK DENK DUS IK SCHRIJF

Voor zij die denken dat **Elon Musk** innovatief is met zijn Neuralink-technologie: neurowetenschappers zijn daar al jaren mee bezig. De vertaling van hersenactiviteit naar concrete beelden is al langer onderwerp van wetenschappelijk onderzoek en recent zijn daar enkele grote stappen voorwaarts gezet. Onderzoekers zijn erin geslaagd een 65-jarige man die verlamd is vanaf de nek met behulp van twee kleine elektrode-implantaatjes op zijn hersenschors woorden te laten 'schrijven' op een pc-scherm. Het mechanisme is in staat de hersenactiviteit die aanwezig is wanneer men zich inbeeldt een woord neer te schrijven te analyseren, en te vertalen naar geschreven tekst. En dat met een snelheid van vijftien woorden per minuut! Een belangrijke voorwaarde is natuurlijk dat je voor de verlamming reeds kon schrijven.

Putting the 'critical' in critical race theory

De laatste jaren zijn thema's als dekolonisatie, gender en racisme schering en inslag. Toch gaat bij het laatste vaak enkel over die ene Vlaams Belanger of burgemeester uit Samson en Gert. Laat ons niet vergeten dat het alomtegenwoordig is.

Het 21e-eeuwse West-Europa gaat er maar al te graag prat op dat publiekelijk racisme iets van het verleden zou zijn. Of op zijn minst dat het binnen de perken blijft van wat behapbaar is. Tegelijk denkt het ook dat het bannen van Rusland uit het Eurovisiesongfestival een adequate oplossing is. Het is meer dan duidelijk: racisme bestaat en kruipt waar het niet gaan kan. Het zit diep geworteld in onze samenleving, in ons rechtssysteem, en zelfs binnen het soms best bedoelde compliment.

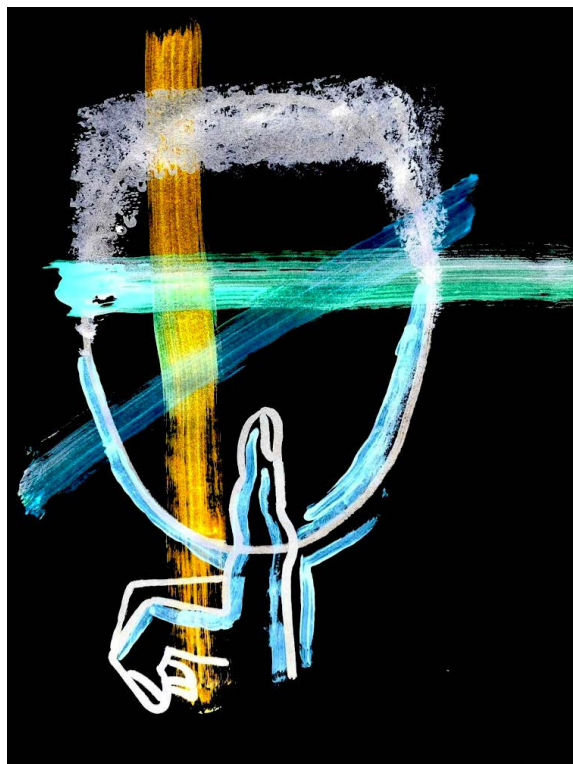
Dit is exact waar de 'critical race theory', of kritische rassentheorie, om draait: de manieren waarop racisme systematisch verankerd zit in onze maatschappij. Racisme is met andere woorden meer dan de som van individuele racisten, het is een alomtegenwoordig fenomeen. Een van de duidelijkste voorbeelden is het racisme op de huurmarkt. Een gegeven waar de overheid jammer genoeg nauwelijks verandering in lijkt te brengen. De 'critical race theory' probeert dit racisme tegen te gaan. Dit gebeurt op verschillende manieren: de aandacht vestigen op de normatieve witheid, de zelfaangesproken kleurenblindheid doorprikken, het legitimeren van de ervaringen van raciale minderheidsgroepen, en de bewustmaking over de verschillende vormen waarin racisme vaak ongestoord blijft verdergaan. Het zijn namelijk net de al dan niet goedbedoelde grapjes en opmer-

kingen die een belangrijke rol spelen bij de instandhouding van het systeem.

Het mag niet verbazen dat deze theorie ontstaan is in de Verenigde Staten. De Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging bracht enorm veel aandacht op de raciale ongelijkheid. Na de moord op **Martin Luther King** kwam er echter opnieuw een langzame status quo, waarbij de VS nu overtuigd leek dat ze quasi kleurenblind waren geworden. Zelfoverschatting? In de Verenigde Staten? De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Hoewel de theorie daar is ontstaan, is er ook haar grootste weerstand ontstaan. Om nog een open deur in te trappen: het was niemand minder dan **Donald Trump** die de deur openzette voor de tegenwerking van deze theorie en iedereen die erover wou onderwijzen, door middel van de vrij ironisch getitelde 'Executive Order on Combating Race and Sex Stereotyping'. Er zijn al pakweg een dozijn staten die het onderwijzen van deze theorie of dergelijke veronderstellingen verbieden.

Alhoewel de 'critical race theory' voornamelijk in de Amerikaanse context wordt toegepast, is het ook een interessante bril voor onze maatschappij. In een recent onderzoek door medewerkers aan de KU Leuven en de UAntwerpen keek men naar de situatie van Turkse studenten in het Vlaamse

middelbaar en hoger onderwijs. Leraren blijken voor leerlingen van buitenlandse origine veel belang te hechten aan de beheersing van het Nederlands, en gaan ook hiernaar wijzen bij slechtere resultaten. Een minder goede kennis hiervan hangt ook samen met aspecten als 'minder gemotiveerd' of 'minder capabel'. Kleine opmerkingen of stereotyperende grapjes bleken schering en inslag, ook over hun academische prestaties. Dé oplossing om racisme tegen te gaan bestaat niet, maar het begint bij de erkenning van het probleem, en bij een grotere vertegenwoordiging van studenten, lesgevers en bestuurders uit etnische minderheidsgroepen. Maar laat ons eerst beginnen bij de erkenning van het probleem.

Vergeten Onderzoekers

DOOR HANNAH BOEN, NATHAN LAROY & COLLIN CARDON

ZWARTE ONDERZOEKERS EN HUN BELANGRIJKE BIJDAGEN AAN DE WETENSCHAP

De annalen van de wetenschap staan vol fantastisch onderzoek, zonder hetwelk wij vandaag niet zouden kunnen genieten van een luxueuze levensstijl. Veel zwarte onderzoekers zijn echter verdreven uit de geschiedenisboeken en zij verdienen beter ...

JEAN-JACQUES MUYEMBE

Toen dr. Jean-Jacques Muyembe in 1973, na het behalen van zijn doctoraat in België, terugkeerde naar zijn geboorteland Congo, was hij vastberaden zich in te zetten voor de volksgezondheid van zijn landgenoten. Wanneer hij reeds drie jaar in Congo als epidemioloog tewerkgesteld was, ontving hij verontrustende berichten over een dodelijke mysterieuze ziekte – ebola. Hij reisde af naar de getroffen regio en nam enkele bloedstalen

voor gezorgd dat Congo nu zelf de technologie bezit om onderzoek uit te voeren dat onafhankelijk is van westerse entiteiten.

“

Muyembe's instituut heeft ervoor gezorgd dat Congo nu zelf de technologie bezit om onderzoek uit te voeren

ALICE BALL

Alice Ball was de eerste vrouw en de eerste zwarte persoon die een master in de chemie behaalde aan de Universiteit van Hawaï. Ball bestudeerde de olie van de chaulmoograboom en vond een manier om die injecteerbaar te maken, waardoor lepra kon behandeld worden. Het heeft maar liefst negentig jaar geduurd vooraleer ze erkenning kreeg voor haar ontdekking.

CHARLES HENRY TURNER

Charles H. Turner was een bioloog, neuroloog en psycholoog die baanbrekend onderzoek heeft verricht rond cognitie bij dieren gedurende het einde van de 19e en het begin van de 20ste eeuw. Hij was bij de eerste Afro-Ameri-

kaanse personen die een doctoraat behaalden aan de Universiteit van Chicago, en hij was de eerste zwarte wetenschapper die in het prestigieuze wetenschapsmagazine *Science* wist te publiceren. Rassenbarrières weerhielden hem echter van een academische carrière, maar hij bleef in het onderwijs actief.

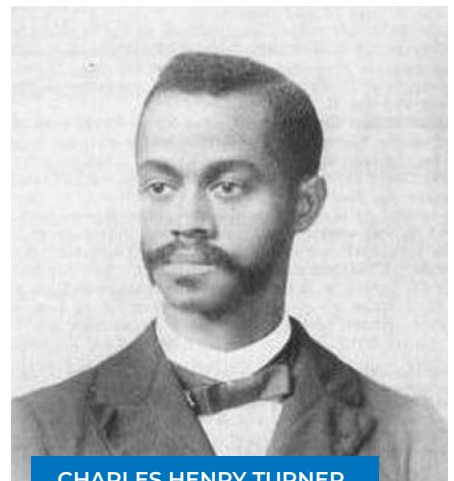
GLADYS WEST

Gladys West, geboren in 1930, is een wiskundige die van kindsbeen af ervan droomde het boerenleven achter zich te laten. Ze presteerde bovenmaats op school, verkreeg daarom een studiebeurs en zette haar hogere studies verder als werkstudent. In 1956 werd ze de tot dan toe tweede zwarte vrouwelijke werknemer bij het Naval Surface Warfare Center van de VS.

ALICE BALL

af, maar die werden enkel in westerse landen onderzocht. Witte onderzoekers claimden bijgevolg de ontdekkingen van dr. Muyembe. In 1984 richtte hij 'The Congo National Institute for Biomedical Research' op. Dit instituut heeft er-

CHARLES HENRY TURNER

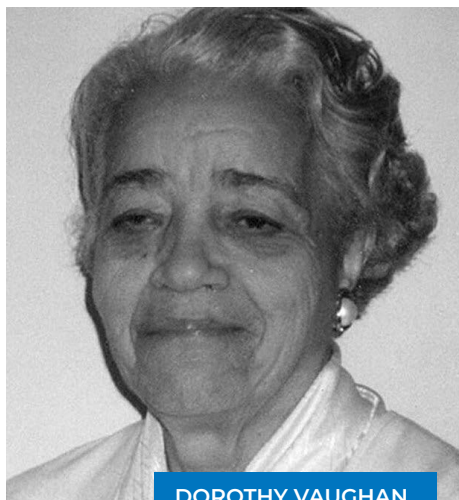

GLADYS WEST

Haar gedetailleerde modellen van het aardoppervlak hebben de fundering gelegd voor wat uiteindelijk de moderne GPS-systemen zijn geworden.

DOROTHY VAUGHAN

Dorothy Vaughan was de allereerste zwarte manager van NASA en een vaardige wiskundige. Ze overzag een team Afro-Amerikaanse wiskundigen, zogenaamde 'menselijke computers', en gedurende

DOROTHY VAUGHAN

een tiental jaren heeft ze met haar collega's vele bijdragen geleverd aan de aeronautica en data verwerkt voor NASA-ingenieurs. De data die Vaughan en haar collega's voorzagen, zouden later essentieel blijken in het Amerikaanse ruimteprogramma. Haar prestaties werden verhaald in zowel boek als filmvorm onder de titel 'Hidden Figures'. Ze overleed in 2008.

ERNEST EVERETT JUST

Ernest Everett Just leverde grootse bijdragen aan de biologie. Deze onderzoeker onderzocht de structurele veranderingen aan het oppervlak van de eicel tijdens de bevruchting en zijn 'theory of genetic

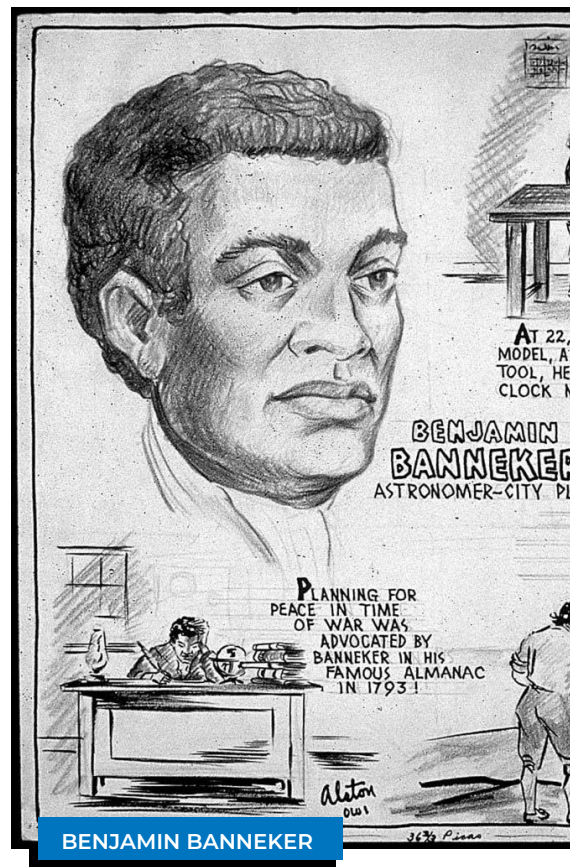
“

Wests gedetailleerde modellen van het aardoppervlak hebben de fundering gelegd

restriction' botste met de gangbare genetica. Zijn uitsluiting van de onderzoeksgroepen, omwille van zijn huidskleur en tegendraadse Europese onderzoekshouding, dwongen hem om zijn onderzoek helemaal alleen te voeren. Maar dit bleek uiteindelijk een voordeel, dat hem toeliet om tegen de gangbare orde in te gaan.

BENJAMIN BANNEKER

Ten slotte is er Benjamin Banneker, een Amerikaanse wiskundige en astronoom uit de 18de eeuw. Hij klom via zelfstudie op tot de hoogste levels van astronomie en publiceerde data waarmee hij het ongelijk van zijn witte mede-astronomen bewees. Hij hield zijn berekeningen en wiskundige puzzels ook bij in notitieboekjes, maar velen daarvan gingen verloren in zijn huisbrand op de dag van zijn begrafenis. Naast wetenschap waren ook de rassenongelijkheid en de slavernij een belangrijk thema in zijn leven, wat blijkt uit zijn correspondentie met **Thomas Jefferson**.

BENJAMIN BANNEKER

Serving the White Order?

EIGEN

ONDERZOEK

EERST

DOOR COLLIN CARDON & KEANU COLPAERT
BEELD DOOR SIBO KANOBANA

De laatste jaren deed Sibo Kanobana onderzoek naar tweetaligheid bij Brusselse beveiligingsagenten. De symbolische rol van het Nederlands en racistisch discours staan niet los van elkaar, maar wat zijn de gevolgen hiervan?

EEN ZWART-WITVERHAAL?

Sibo Kanobana vat zijn onderzoek breed samen: “Ik heb etnografisch onderzoek verricht bij veiligheidsmedewerkers van de MIVB (Brusselse vervoersmaatschappij, *red.*). Daarbij keek ik naar medewerkers in opleiding en vervolgens ook aan het werk. Ik was geïnteresseerd in de rol van het Nederlands in hun tewerkstelling, meer bepaald in de Brusselse context, waar een tweetaligheidsvereiste heerst – waarbij men zich dus ook in het Nederlands moet kunnen behelpen.” Tegen die achtergrond zou de MIVB in 2016 de opdracht gekregen hebben om meer veiligheidsmensen aan te werven. Ze konden die vacatures echter moeilijk invullen omdat mensen moesten slagen voor een test in de andere landstaal, in de meeste gevallen dus het Nederlands – zelf zijn ze immers veelal Franstalig. “Het trok me enorm aan dat het Nederlands dan uiteindelijk meer dan de helft van de opleiding inneemt, dus wou ik die lessen bijwonen en mensen interviewen. Al snel werd ik geconfronteerd met een bepaalde sociale werkelijkheid waarin dat dan allemaal plaatsvindt”, vertelt Kanobana.

Zo ontdekte Kanobana dat er in de eerste plaats een heel groot contrast is tussen de ‘top’ en ‘bottom’ van het bedrijf. De directie en

administratie bestaan namelijk vooral uit witte mensen, terwijl de mensen in het veld bijna uitsluitend mensen zijn met een migratieachtergrond. “Ik kreeg zelfs bevestiging van de personeelsdienst dat hun bedrijf gesegregeerd is volgens wat ik dan raciale grenzen noem. Dat is dan tussen wit en niet-wit, of, zoals zij het benoemen, autochtoon en allochtoon”, zo vertelt Kanobana. Naast de kloof tussen allochtoon en autochtoon was er ook een spanning merkbaar in de positie en het belang van de Nederlandse taal in het bedrijf. Hoewel veiligheidsagenten Nederlands moeten leren, wordt het nauwelijks gehanteerd op de

“

“De personeelsdienst bevestigde me dat hun bedrijf gesegregeerd is volgens raciale grenzen”

werkvloer. Kanobana focust zich dan ook op die spanning: “Ik ben tot de conclusie gekomen dat zowel de veiligheidsagenten als de leidinggevenden van de MIVB een discours reproduceren dat de sociale stratificatie tussen autochtoon en allochtoon moet verklaren, waarin het Nederlands een speciale rol heeft. Daarbij ontstonden er twee iconen die de raciale orde

moesten verklaren. Twee iconen die mijlenver staan van de werkelijkheid, maar die worden ingezet om ongelijkheid te verklaren.”

“SERVING THE WHITE ORDER”

Volgens Kanobana is er enerzijds het icoon van ‘de moslim’, die gezien wordt als de emblematische allochtoon: homofoob, vrouwonvriendelijk, met slechte communicatieve vaardigheden en die weigert Nederlands te spreken. Anderzijds heb je het icoon van ‘de Vlaming’: een andere minderheid, maar ook de emblematische autochtoon die de macht vertegenwoordigt. “Automatisch wordt dan de taal van die Vlaming gezien als een soort symbool, die je kan toe-eigenen om dichter bij de macht te komen, om een meer legitieme Belgische burger te wor-

den.” Het Nederlands wordt dan eigenlijk een heel lokaal symbool van legitimiteit in de Brusselse context die witheid onzichtbaar maakt, niet in de zin van huidskleur, maar in de zin van een bepaalde machtspositie die je hebt. Wat je dan ziet is dat bepaalde Brusselaars, de witte Franstalige of Eurocratische elites, nauwelijks de nood voelen om Nederlands te leren om als legitieme burgers door het leven te gaan. Onder allochtonen zit het evenwel anders. Zij voelen veel meer die nood om Nederlands te leren en om zich open te stellen ten aanzien van het Nederlands. Op die manier zouden dan ook veel mannen van kleur bij de MIVB beginnen vanuit het idee dat ze, onder andere, met behulp van het Nederlands een echte kans maken om door te stromen naar een bestuurlijke positie. “Dat idee staat haaks op het feit dat er weinig sociale mobiliteit is bij de MIVB, wat ze zelf ook erkennen”, aldus Kanobana.

Dit beperkt zich echter niet tot de MIVB, aldus Kanobana: “Wat ik wil zeggen door mijn thesis ‘Serving the White Order’ te noemen, is dat het Nederlands in Brussel wordt ingezet om witheid te culturaliseren als een Vlaams ding, waardoor de macht van andere witte elites volledig onzichtbaar wordt. Omgekeerd wordt racisme genaturaliseerd door de ongelijkheid tussen allochtoon en autochtoon voor te stellen als het gevolg van inherente problematische eigenschappen van allochtonen. Onder andere, hun zogenaamde weigering om Nederlands te leren. Binnen de context waar ik onderzoek deed, klopte dat

beeld helemaal niet. Onder allochtone veiligheidsagenten had je veel mensen met een sterk profiel en professionele achtergrond en die waren vaak wel enthousiast over het Nederlands, in tegenstelling tot autochtone veiligheidsagen-

“

“We naturaliseren racisme door te zeggen dat bepaalde zaken een inherent probleem zijn van een bepaalde groep”

ten. Maar wat opviel is dat zowel directie als veiligheidsagent, zowel allochtoon als autochtoon, in hun verantwoording van de sociale ongelijkheid steeds weer discours reproduceerden van enerzijds meer-talige ‘hardwerkende Vlamingen’ en anderzijds ‘luie allochtonen’ die geen Nederlands kenden. In de praktijk echter, zouden allochtone veiligheidsagenten op het werk die stereotypen veelal achter zich laten.”

“

“Het discours is dan wel progressief, maar in de praktijk voert de UGent een neoliberale beleid dat zwakkeren schaadt”

UGENT REPRESENT

Het spanningsveld tussen discours en praktijk is trouwens ook relevant aan onze alma mater. Ook daarover wist Kanobana iets te zeggen: “Ik denk dat er mooie dingen gebeu-

ren aan de UGent, en voornamelijk door de studenten. De studenten zetten dingen in beweging en dat is hoe verandering gebeurt: bij mondjesmaat. Door het ontstaan van, bijvoorbeeld, academies (zoals bijvoorbeeld de Humanities Academie, red.) in de faculteiten, toont de UGent dat ze probeert haar sociale rol echt ernstig te nemen en daarvoor mensen aanwerft. De UGent zit echter ook vol contradicties, al is ze daarin natuurlijk niet de enige.”

Hij verwijst naar **Gloria Wekker**, die volgende maand de Amnesty International-leerstoel uitgereikt krijgt door de UGent. “Zij heeft vooral haar strepen verdiend door veel onderzoek te doen rond racisme, seksisme, intersectionaliteit en dergelijke. De ironie van het verhaal is dat we ondertussen ook zien dat de UGent haar sociale voorzieningen wil uitbesteden en privatiseren. Wie is er daar het slachtoffer van? Voornamelijk vrouwen en gemarginaliseerde groepen, waaronder veel mensen van kleur. Het discours is dan wel progressief, maar in de praktijk voert de UGent een neoliberale beleid dat zwakkeren schaadt. De veiligheidsagenten in mijn onderzoek doen net het omgekeerde. Zij reproduceren inderdaad een racistisch discours over Vlamingen en allochtonen, maar in de praktijk zie je dat heel wat allochtone veiligheidsagenten het tegenovergestelde doen en hun job vaak interpreteren als een soort sociaal werk. Ik vind dat we mensen eerder moeten afrekenen op wat ze doen dan op wat ze zeggen, en dat geldt ook voor de UGent.”

Racisme in gezondheidszorg

DOOR JUDITH LAMBERT
BEELD DOOR THE COVID TRACKING PROJECT, NHS & DAAN HEYNDERICKX

Een ziekenhuis is een plek waar je bij nood naartoe gaat. Iedere patiënt wilt hetzelfde: zo goed mogelijk geholpen worden. Niet iedere patiënt krijgt echter hetzelfde. Racisme in de samenleving sijpelt door tot de gezondheidszorg.

Naar een voorbeeld van ongelijkheden in de gezondheidszorg hoef je niet ver te zoeken. De sterftecijfers van de coronapandemie vertellen in verschillende landen hetzelfde pijnlijke verhaal. In Londen zijn sterftes bij witte mensen disproportioneel kleiner tegenover mensen met een andere huidskleur. In de Verenigde Staten zijn gelijkaardige, zij het zelfs grotere, ongelijkheden op te merken. Ook in Frankrijk worden mensen met een migratieachtergrond dubbel zoveel getroffen als witte Fransen. En daar waar sociale ongelijkheden het grootst zijn, zoals in de banlieues van Parijs, volgen ook de verschillen in coronacijfers. Ook in België was er een grotere oversterfte van mensen met een migratieachtergrond uit Sub-Saharaans Afrika, in vergelijking met de gemiddelde bevolking.

OP ZOEK NAAR EEN OORZAAK

Waarvandaan komen die frappante verschillen? Ligt het aan pure discriminatie? Goed mogelijk.

Zo tonen enkele studies aan dat dokters minder vaak pijnstillers voorschrijven aan zwarte mensen vanuit een onbewust racistisch geloof dat zwarte mensen meer

“

Menselijke racistische stereotypes worden doorgegeven in de binaire code van een onafhankelijk, analytisch toestel

pijn kunnen verdragen. Toch is het probleem veel complexer dan regelrechte vooringenomenheid. Systemisch racisme in de samenleving kan zorgen voor moeilijkere socio-economische omstandigheden, wat eveneens een invloed heeft op de gezondheid van mensen. Maar ook deze factor licht slechts een stukje van de sluier.

Is het dan zo dat zorgpersoneel onvoldoende getraind wordt om mensen van allerlei verschillende achtergronden te kunnen verzorgen? Zo verschijnen huidziekten in dermatologische handboeken vaak enkel op een witte huid. Elk van deze factoren draagt ertoe bij dat niet iedereen dezelfde gezondheidszorg geniet. Toch lijken ze voor het grootste deel vergeten. In de plaats wordt er blind gestaard

op het idee van genetische verschillen.

GENETICA MAAKT GEK

In 2000 werd de volledige DNA-structuur van de mens in kaart gebracht en voorgesteld in het Witte Huis. Toenmalig VS-president **Bill Clinton** sprak de aanwezige menigte toe met de boodschap dat de grote waarde van dit project lag in het aantonen dat “alle mensen, ongeacht etniciteit, meer dan 99.9% gelijk zijn”. Dat er dus kortweg geen wetenschappelijke grond is voor categorische verschillen tussen mensen. Dat de sequentie van het menselijk genoom racisme de medische wereld uit zou helpen, was een mooie droom. En net zoals de meeste dromen, bleek ook deze een groot bedrog. Ras en etniciteit zijn meer aanwezig dan ooit tevoren in de gezondheidszorg. Ondanks het ultieme bewijs dat alle mensen voor het overgrote deel gelijk zijn, wordt er net toegespitst op verschillen. Hoewel er biologisch geen verschillen aan te tonen vallen, blijft de interesse in ‘race medicine’ levendig.

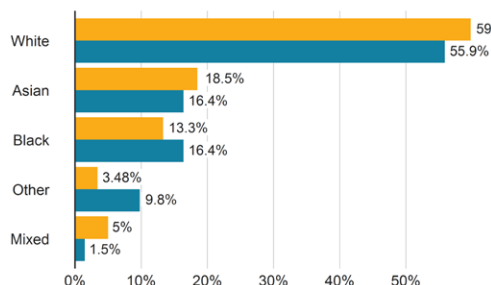
ALGORITMISCH OORDEEL

De pertinentie van racisme in de geneeskunde wordt deels aangestuurd door diagnostische algoritmes die in veel landen alledaags gebruikt worden. De idee achter zo’n algoritme is dat een diagnose

Deaths of coronavirus patients in London by ethnicity

Percentage of deaths vs percentage of population

Population Deaths (up to 26 April)

Excludes 764 deaths, where ethnicity was unknown or not stated, from a total of 4,600 deaths.
Sources: NHS England for patient deaths, 2011 Census for population

van een ziekte als een heel ingewikkelde puzzel kan worden opgelost. Computers zijn al een tijdje betere puzzelaars dan de mens en kunnen dus sneller dan de gemiddelde dokter tot een juiste diagnose komen. De dokter hoeft enkel de juiste karakteristieken en symptomen van de patiënt in te geven. Nu, een dokter gaat niet helemaal passief met dit instrument om en interpreteert de resultaten van de computer ook zelf. Toch blijft er een grote afhankelijkheid van computerresultaten.

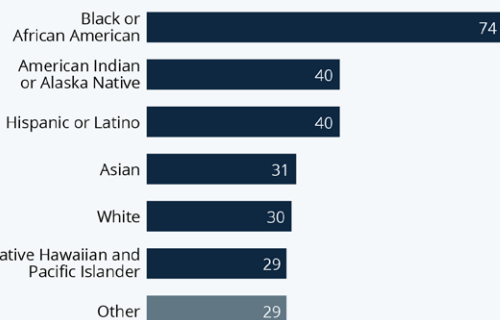
Programmeurs raden diagnostische algoritmes aan onder de leuze dat algoritmes onafhankelijk zijn. De mens zit volgepropt met vooroordelen, terwijl een computer geen oordeel treft. Het algoritme legt enkel de puzzel, niet meer. De ideale antiracistische maatregel, zou je denken! Helaas zijn algoritmes eveneens geschreven door feilbare mensen. Menselijke racistische stereotypes worden onbedoeld doorgegeven in de binaire code van een onafhankelijk, analytisch toestel. En dat terwijl de inclusie van etniciteit enkel helpt in uitzonderlijke gevallen. Het typevoorbeeld hierbij is de kans op sikkelcelanemie, een ziekte die door genetische evolutie meer voorkomt bij mensen met roots in Sub-Saharaans Afrika. De rol van etnische afkomst als factor in deze algoritmes is dat het als proxy gebruikt wordt voor andere sociale factoren. Zou het niet tot betere geneeskunde leiden door patiënten naar hun effectieve sociaal-economische levensomstandigheden te vragen, in plaats van conclusies te trekken vanuit racistische vooroordelen?

Er moet hier wel een stevige kanttekening bij gemaakt worden. Omwille van voorgaande redenen, wordt etnische afkomst in België bewust niet geïncludeerd in diagnostische algoritmes. Dit betekent niet dat racistische vooroordelen geen invloed kunnen hebben op Belgische dokters, maar het systemisch racisme wordt alleszins niet verder gestuurd door computers. En dat zorgt voor betere gezondheidszorg. Genetisch gezien zijn er meer interpersoonlijke verschillen in de samenleving dan interetnische verschillen. Etniciteit gebruiken als een proxy voor genetische, sociale, economische en maatschappelijke factoren is niet alleen erg racistisch stereotyperend. Het leidt ook tot slechte geneeskunde met weinig analytische precisie.

Dit artikel is gebaseerd op de les 'race and intersectionality in health care' van prof. dr. Heidi Mertes.

The Pandemic's Racial Disparity

Covid-19 deaths per 100,000 people in the U.S. by race or ethnicity (as of July 30, 2020)

Source: The COVID Tracking Project

statista

EEN PORTRET VAN NICHELLE NICHOLS: ACTRICE EN SYMBOOL

DOOR NATHAN LAROY

De geschiedenis wordt geplaveid door iconen. Nichelle Nichols is zo'n icoon. Ze belichaamt de lange strijd voor diversiteit en representatie van mensen van kleur. Hieronder volgt een portret en wat ze heeft betekend voor zo veel mensen.

De Afro-Amerikaanse burgerrechtenbeweging streed in de jaren 50 en 60 voor de gelijkberechtiging van zwarte Amerikanen, waar tot dan toe een institutioneel onderhouden rassensegregatie de norm was. Protestacties en daden van burgerlijke ongehoorzaamheid waren de wapens die men hoofdzakelijk hanteerde, maar daarmee creëer je nog niet per se een cruciaal maatschappelijk gevoel van thuishoren. Een normalisering en vermenschlijking van zwarte Amerikanen in de gehele cultuur was en is daarvoor essentieel, van popcultuur en tv tot onderwijs en wetenschap. **Nichelle Nichols** is een symbool wiens verhaal diep ingebed zit in die tijden van sociale transformatie.

BEELDEN VOOR IEDEREEN

Nichelle Nichols werd geboren op 28 december 1932 te Illinois

en legde reeds een vrij gevarieerd traject af vooraleer ze werkelijk bekend werd bij het brede publiek. Gaande van een haast voorbarige start in de Amerikaanse jazzscene, op vijftienjarige leeftijd onder de vleugels van jazz- en big-bandlegende **Duke Ellington**,

“

Zwarte mensen kregen stereotiepe rollen toegeschoven, met name dienstmeisjes en racistische karikaturen

tot modellenwerk en als actrice in musicals en in kleinere tv-rollen. Nichols was werkelijk een geboren ster met vele talenten. Haar nationale doorbraak vond plaats eens ze anno 1966 gecast werd als **Nyota Uhura**, communicatie-officier op de USS Enterprise, in de populaire sciencefictionserie 'Star Trek'. Ze behield de rol gedurende de volledige drie seizoenen die de originele tv-serie rijk was.

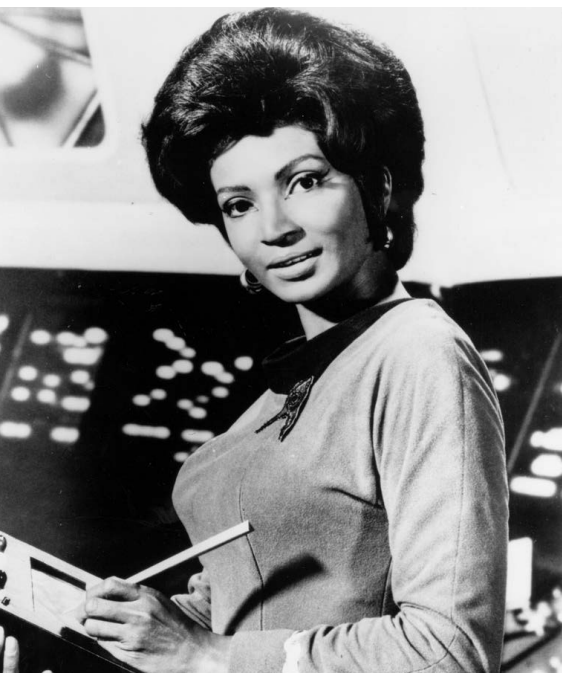
Zwarte personages waren al vrij courant in tv-series en film, dat is op zich niets speciaals. Zwarte mensen – en dan zeker vrouwelijke Afro-Amerikaanse actrices – kregen echter vaak, zo niet altijd

stereotiepe rollen toegeschoven, met name dienstmeisjes en racistische karikaturen waarbij ze worden voorgesteld als onbeleefd, luidruchtig en koppig, of juist wulps en ongeremd promiscue. Nichols' portrettering van een gerespecteerde, zwarte officier stond haaks op die vernederende troep en daarom lag de serie ook **dr. Martin Luther King, jr.** nauw aan het hart.

Nichols wou na het eerste seizoen afstand nemen van 'Star Trek' en terugkeren naar haar podiumroots, maar MLK overtuigde haar de rol te behouden, juist omwille van het maatschappelijk belang: een zwarte vrouw werd in een geprezen sciencefictionserie afgeschilderd als intelligent, trots en beeldschoon en een dergelijke representatie was broodnodig om emancipatie te helpen bewerkstelligen.

DE WEG NAAR EEN NIEUW TIJDPERK

De originele 'Star Trek' kende zijn laatste seizoen in het jaar van de eerste maanlanding. Het is opvallend dat Nichols, nadat ze vaarwel zei tegen haar rol als Nyota Uhura anno 1969, een belangrijke rol zou gaan spelen in echte ruimteprogramma's. Nichols was diep teleurgesteld in het gegeven dat het Amerikaanse ruimteprogramma

WOMAN IN SPACE

amper vrouwen en minderheden telde, maar wel pretendeerde de bevolking te representeren in de internationale ruimte. Zij weigerde zich neer te leggen bij een voldongen feit en bekritiseerde het tekort aan diversiteit in, onder andere, een speech die ook door NASA-functionarissen werd opgevangen.

In 1977 werd Nichols benaderd door NASA om te helpen bij het aantrekken van vrouwen en minderheden. NASA werd namelijk geconfronteerd met de eigen rijke geschiedenis aan systematische discriminatie jegens al wie geen witte man met een achtergrond in het leger was. Daaruit vloeide wantrouwen voort en ingebed antagonisme jegens NASA bij werkzoekende minderheden. Nichols ging akkoord, maar eiste dat ze haar eigen weg kon kiezen. Ze dreigde zelfs met de belofte zodanig veel gekwalificeerde vrouwen en minderheidsgroepen aan te trekken dat, indien NASA hen nog steeds niet aannam, de kranten vol zouden staan met commotie en onlusten. Zo ging NASA een contract aan met het bedrijf dat Nichols hielp runnen, Women in Motion, Inc., dewelke tot dan toe zich vooral bezighield met de onderwijzing van minderheidsstudenten en hun ouders.

Op vier maanden tijd wist Nichols het aantal vrouwelijke sollicitanten te vergroten met een vijftienvoud en het aantal uit minderheidsgroepen met een dertigvoud. Met haar harde werk was ze verantwoorde-

lijk voor verschillende primeurs, waaronder de eerste zwarte personen in de ruimte, maar ook bijvoorbeeld de eerste Amerikaanse vrouw *in space*. Nichols stuitte echter geregeld op scepticisme uit eigen hoek. Gedurende haar bezoeken aan universiteiten, vrou-

“
Nichols blijft een belangrijke stem in de emancipatie van vrouwen en minderheden in de wetenschappen

wen- en wetenschapsorganisaties die zich specifiek richten op professionals uit minderheidsgroepen, werden haar inspanningen soms met misnoegen ontvangen. Met name doordat ze zo openlijk samenwerkte met een organisatie die gedurende een lange tijd een beerput van discriminatie voorstelde. Zij wist haar sceptici echter te overtuigen van NASA's en hun

eigen belang bij de rekrutering van minderheden. Zo nam ze de leiding in de totstandkoming van nieuwe, inclusievere ruimteprogramma's.

DE ERFENIS LEEFT VOORT

Nichelle Nichols is gedurende de verdere jaren van haar carrière blijven instaan voor de gelijkberechtiging van alle minderheden. Ze pleit tot op vandaag voor STEM-onderwijs en blijft een belangrijke stem in de emancipatie van vrouwen en minderheden in de wetenschappen. In 2013 werd jammer genoeg dementie bij haar vastgesteld en sinds 2018 staat ze onder een – betwiste – bewindvoering à la **Britney Spears**.

Na een beroerte in 2015 lijkt haar lichaam met de leeftijd zienderogen achteruit te gaan, maar ze blijft strijden. In 2019 werd een documentaire over Nichols' werk bij NASA uitgebracht, genaamd 'Woman in Motion'. Nichelle Nichols mag niet in de geschiedenisboeken ontbreken; haar rol als voorvechter van gelijkheid en representatie zal blijven nazinderen.

Annalise Delbouille doorbreekt de klassieke grenzen van de zorg

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU
BEELD DOOR LUKA VAN DER CRUYSSSEN & SAM HAWKES

Annalise Delbouille zit niet stil. Als pas afgestudeerd klinisch psycholoog werkt ze als leefgroepbegeleider en daarnaast combineert ze de master gender en diversiteit met de eduma cultuurwetenschappen, modellenwerk bij No Babes, muziek en drag.

Wat inspireert jou?

"Ik word enorm geraakt door onrecht. Ik probeer het slechte in de wereld te beantwoorden met kunst en zorg. Er zijn ook wel een paar zwarte feministen die mij inspireren. Dat gaat van **Angela Davis** tot **Bell Hooks**; zij zijn echt prachtig."

Wat houdt je bezig?

"Als leefgroepbegeleider kom ik constant in contact met kwetsbare jongeren uit een moeilijke omgeving. Ik geef hen wekelijks mu-

ziekatieler. Dat kan op heel veel verschillende manieren worden ingevuld. Soms is er iemand die piano wil leren spelen, maar even goed luisteren we samen muziek om daar dan over te praten. Ook in mijn vrije tijd ben ik enorm veel bezig met muziek: dat gaat van een Franse punkband tot melige soul. Het komt ook tot uiting in mijn drag."

DRAG IS KUNST

Hoe kwam drag in jouw leven?

"Het kijken van 'RuPaul's Drag Race' tijdens de lockdown wakkerde mijn interesse aan. Daarom koos ik ervoor om met mijn masterproef de *drag scene* in België in kaart te brengen. Ik ontdekte al snel dat 'de' drag scene van België niet bestaat, daarvoor is de kunstvorm te divers. Na het interviewen van verschillende artiesten en het bekijken van hun shows

was ik verkocht. Ik wou onderzoeken wat drag voor mensen kan betekenen. Het is iets heel persoonlijks, dus er zijn soms heel sterke contrasten. Bij de één is drag echt hun leven en zijn ze er enorm open over, bij andere mensen weten hun

“

"Ik wou onderzoeken wat drag voor mensen kan betekenen"

eigen familie en vrienden het niet. Op mijn stage heb ik dan het evenement 'What The Drag' georganiseerd. Dat is een tweedaags festival met doorlopende expo's, lezingen, de vertoning van een Grieks dragcollectief, optredens, enzovoort. Het was heel breed. Zo was er ook een workshop door **Senne Mispion** over *bystander training*; wat moet je doen als je grensoverschrijdend gedrag ziet gebeuren?"

Wat is drag voor jou?

"Drag betekent voor iedereen iets anders, voor mij is het echt kunst. De schmink, de optredens, het grafische werk, kostuumontwerp ... Meer dan dat is het ook kunst met een subversief potentieel. Je kan spelen met gendernormen

MILA PARSEC

en krijgt de ruimte om dominante normen en waarden in vraag te stellen op een spelende manier. De vraag is dan wel: 'In welke mate wordt het door iedereen gezien als kunst?' Zo hebben veel dragartiesten enkel een kunstenaarskaart doordat ze hun drag combineren met een andere, meer klassieke, kunstvorm. Hun drag alleen wordt niet per se als kunst erkend, terwijl je er ontzettend veel verschillende vaardigheden voor nodig hebt."

Hoe benader je de dragwereld vanuit jouw academische achtergrond?

"In de Verenigde Staten is drag een stuk competitiever georganiseerd. Je moet veel meer voldoen aan bepaalde normen om er je geld te verdienen als dragartiest. In België is het zo goed als onmogelijk om enkel als dragartiest aan de

“

“De strenge normen vervagen over wat al dan niet drag is”

kost te komen. De infrastructuur is er niet, maar dat zorgt er ook wel voor dat de competitie wegvalt en de sfeer een stuk gemoedelijker is. Mensen helpen elkaar groeien op hun eigen manier. De strenge normen vervagen over wat al dan niet drag is. Het moeilijke is dan wel dat de shows die er zijn allemaal door

dragartiesten zelf worden georganiseerd. Daarnaast zijn er in België weinig zwarte vrouwen, mannen of non-binaire personen die drag doen. Op elk vlak is er daar wel wat onderrepresentatie. Het is heel moeilijk ermee te beginnen als je het nooit echt ziet. “

Wat moet iedereen volgens jou gezien of gelezen hebben?

"Er zijn twee sciencefictionfilms waar ik regelmatig aan terugdenk omdat ik ze conceptueel interessant vind. De film 'Mr. Nobody' met **Jared Leto** heeft een diepe indruk op me nagelaten. Ook de film 'Coherence' deed me nadenken over hoe ik mijn leven wil leiden. Daarnaast ben ik veel onderweg en die tijd spendeer ik graag al lezend. Recent kwam het boek 'Notes on Grief' heel erg hard binnen. De Nigeriaanse schrijfster **Chimamanda Ngozi Adichie** schrijft over het verlies van haar vader tijdens de pandemie. Ze reflecteert over rouwen op een moment waarin een groot deel van de wereldbevolking met

ANNALISE DELBOUILLE

verlies geconfronteerd wordt. Het is misschien wat duister, maar ik vond het heel sterk."

Waar droom je nog van?

"Vanaf mei ben ik zes maanden *resident artist* in Broei. Mijn project gaat over de verbinding tussen zorg en kunst. Zo zal ik bijscholingen rond gender organiseren voor hulpverleners, maar zal ik ook proberen tools aan te reiken om aan mentaal welzijn te werken. Daarnaast komen er verschillende creatieve workshops. Dat project is een soort niet-klassieke praktijk. In die zin droom ik ervan om de grenzen van de klassieke zorg te doorbreken via kunst."

TA-NEHISI COATES: LEVENDE LEGENDE VAN DE LITERATUUR

DOOR KEANU COLPAERT

Black History Month is een maand waarin we zwarte levens vieren. Een schrijver die hier intens mee bezig is en de literaire wereld een beetje veranderd heeft, is Ta-Nehisi Coates.

THE CASE FOR LITERATURE

Literatuur is altijd al een manier geweest om maatschappelijke problemen aan te kaarten. Veel schrijvers hebben dan ook pamfletten en boeken geschreven over slavernij – al dan niet in Amerika – en de gevolgen daarvan op zwarte levens. De literaire canons halen in dit verband vaak voorbeelden aan als 'Uncle Tom's Cabin', die steevast door witte mensen geschreven zijn. Een recente ontwikkeling is echter ook de zoektocht naar authentieke zwarte stemmen die dit probleem aankaart hebben en nog steeds aankaarten. Van **Olaudah Equiano**, over **James**

Baldwin en uiteindelijk bij **Ta-Nehisi Coates**: de literatuurgeschiedenis staat er bol van. Laat het nu net die laatste zijn wiens rijzen tot roem perfect illustreert hoe zwarte schrijvers voortbouwen op elkaar.

WIE IS COATES

Ta-Nehisi Coates is een Amerikaanse schrijver, geboren als zoon van een uitgever en bibliothecaris. Coates groeide op in Baltimore, in een buurt die hij later zou beschrijven als zijnde 'niet de veiligste'. Het verhaal gaat dat zijn moeder hem essays liet schrijven wanneer hij zich als kind misdroeg, wat mo-

gelijk zijn oneindig productieve schrijfhouding verklaart. Later zou hij, na een kort verblijf aan Howard University, voor een carrière in de journalistiek gaan.

De man stond vroeger echter vooral bekend om zijn blog, waar hij dagelijks posts schreef over onder andere **Bill Cosby**, **Barack Obama** en andere nieuwsfeiten. Ook zijn meningen over ras, politiek en geschiedenis kwamen aan bod. Zware onderwerpen dus, met de occasionele opinie over muziek of sport ertussen. Deze zware onderwerpen werden dan ook fel bediscussieerd door zijn lezers. In de commentaren onder zijn blogposts ging hij vaak in discussie met zijn lezers, waardoor hij zijn ideeën ontwikkelde en zijn blogposts steeds verfijnder werden. Dankzij hevig modereren van zijn kant, vormde zijn blog dan ook een plek voor beschaafde discussie tussen niet alleen hem en zijn lezerspubliek, maar ook zijn lezerspubliek onderling. Zo werd zijn blog al snel een van de meest gelezen blogs in Amerika en werden zijn posts aanvaard als columns voor onder andere *The Atlantic*, waar hij zich ondertussen opklom tot 'senior editor'.

EEN DOORBRAAK

Iedereen kan natuurlijk wel een blog onderhouden, maar dat maakt je nog steeds geen belangrijke schrijver. De eerste

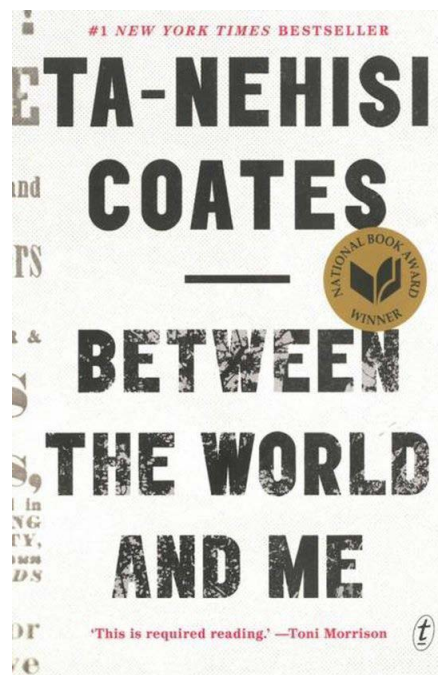

stappen daartoe werden gezet in deze blog, met name toen hij het steeds vaker begon te hebben over zijn ervaringen als zwarte man in Amerika. Dit combineerde hij met verregaande zelfstudie van allerlei – academische – literatuur die rond dat thema bestaat. Uiteindelijk kristalliseerde dit proces zich in wat velen beschouwen als zijn grote doorbraak: het artikel ‘The Case for Reparations’. Hierin probeert Coates te tonen hoe het is om discriminatie mee te maken op dagelijkse basis, specifiek wat betreft de huizenmarkt. Dit doet hij door verhalen te vertellen vanuit het oogpunt van zwarte mensen die uitgesloten worden uit bepaalde regio’s op basis van hun huidskleur. Dit heeft dan weer een verwoestend effect op de zwarte gemeenschap, want het leidt ertoe dat zij zich steeds in – vaak gevaarlijke – buurten moeten huisvesten.

Op die manier houdt dit proces een bepaalde vorm van segregatie in stand. Door deze persoonlijke manier van vertellen die onderbouwd wordt met harde statistieken, probeert Coates ervoor te zorgen dat mensen inzien wat voor blijvend effect de geschiedenis van de slavernij nog steeds heeft op de Amerikaanse maatschappij. Dit gebruikt hij dan op zijn beurt om Amerikanen er op te wijzen dat de zwarte gemeenschap nooit herstelbetalingen heeft gekregen voor het leed dat hen werd aangedaan, terwijl dit historisch gezien geen unicum is.

BETWEEN THE WORLD AND ME

Het artikel werd zo populair dat Coates meteen een boekcontract sloot. In dit boek, getiteld ‘Between the World and Me’, gebruikt Coates nog steeds diezelfde persoonlijke stijl om over te brengen hoe het is om zwart te zijn in Amerika. De titel zelf is een referentie naar **Richard Wright**, een zeer bekende zwarte dichter en een icoon voor de beweging. De inhoud is dan weer thematisch en vormelijk gebaseerd op ‘The Fire Next Time’ van James Baldwin. Op die manier bouwt Coates dan ook voort op generaties aan zwarte schrijvers die hun ziel, en soms ook hun leven, hebben gegeven om de levens van hun gemeenschap te verbeteren. Het werk zelf is een autobiografie, geschreven in de vorm van een brief aan Coates’ zoon en vertelt hoe Coates zelf in aanraking kwam met discriminatie, met het

beschreef Coates naar aanleiding van dit boek zelfs als “iemand die het intellectuele gat opvult dat James Baldwin achterliet”. Het boek won in 2015 zelfs de National Book Award for Nonfiction en sleepte het jaar erop bijna de Pulitzerprijs voor non-fictie in de wacht. Het is dan ook een must-read voor iedereen die deze maand op zoek is naar een boek dat emotioneel raakt, maar ook je blik verruimt naar andermans ervaringen.

“ De zoektocht naar authentieke zwarte stemmen is een recente ontwikkeling

gevoel dat zijn lichaam niet van hem was of dat zijn geschiedenis niet even belangrijk is als die van anderen. Dankzij deze uiterst persoonlijk en gevoelige vertel-methode, werd het boek dan ook spectaculair goed onthaald. **Toni Morrison**, nog zo’n levende legende uit de zwarte literaire canon,

'Don't Care' zong Coely in 2017. Zij kijkt niet meer op van kritiek, maar misschien is het eens tijd om kritisch te kijken naar de Belgische muziekwereld. En vooral naar hoe zwarte vrouwen daar enorm ondervertegenwoordigd zijn.

In maart wordt voor het vijfde jaar op rij de Black History Month Belgium (BHM) georganiseerd. Het perfecte moment om artiesten van kleur in de kijker te zetten. Van **Aretha Franklin** tot **Beyoncé**: zonder het indrukwekkende muziekrepertoire van zwarte vrouwen zou de muziekgeschiedenis een behoorlijk stuk saaier zijn. Hoe zit het echter met de representatie van zwarte vrouwen in de

wereld is er niet. Het Verenigd Koninkrijk heeft wat dat betreft een veel sterkere traditie. Zo voert de organisatie Black Lives in Music (BLiM) onderzoek uit om een beter inzicht te krijgen in de dynamieken van de hedendaagse muziekwereld en hoe racisme daar nog steeds een rol in speelt. Ze bekleden een voortrekkersrol in het streven naar een diverse muziekindustrie en brengen verschillende organisaties en muzikanten samen.

gaande van hindernissen bij het opklimmen in de sector tot openlijke rassendiscriminatie. Daarnaast komt ook naar voren dat zwarte vrouwen gemiddeld 25 % minder verdienen dan hun vrouwelijke witte collega's.

Wat kan daaraan gedaan worden? BLiM heeft verschillende voorstellen. Ten eerste, transparantie over de loonkloof tussen mannen en

“

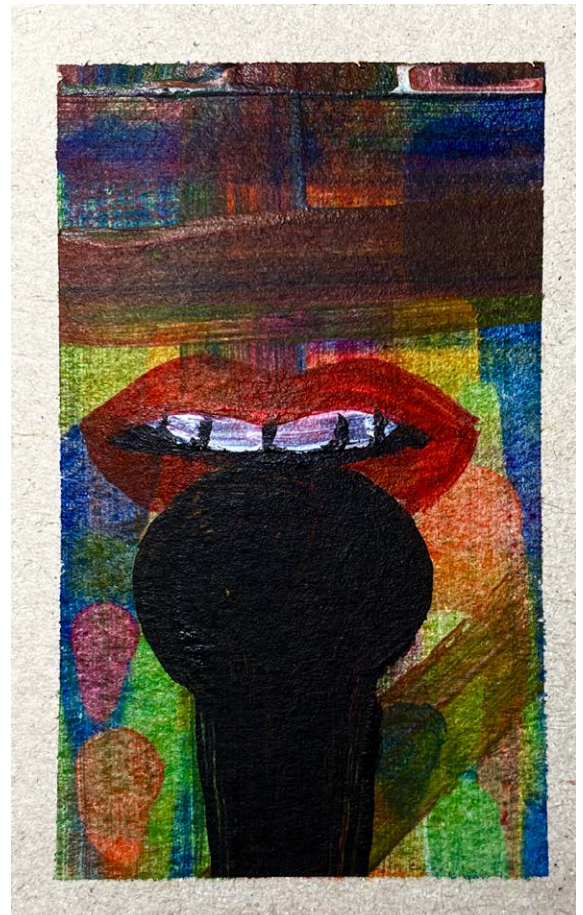
“Soms ben ik aan het werken en zit er plots een melodie in mijn hoofd. Dan zou ik dat gewoon meteen willen opnemen”
– Jueles

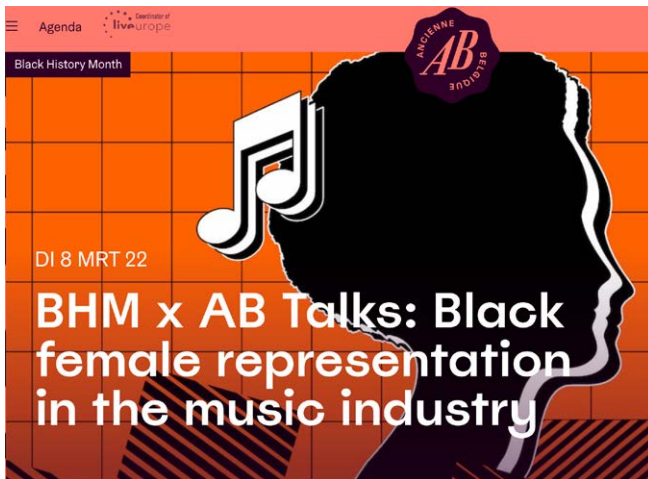
Belgische muziekindustrie? Op 8 maart – Internationale Vrouwendag – slaan BHM en de Ancienne Belgique de handen in elkaar om een internationaal panel op poten te zetten die dit probleem aankaart.

DISCRIMINATIEDATA?

Heel veel cijfermateriaal over de diversiteit in de Belgische muziek-

Een grootschalige survey van BLiM uit 2021 legt ernstige ongelijkheden bloot in de muziekwereld. Meer bepaald benadrukt het een ondervertegenwoordiging, marginalisering en gebrekkige ondersteuning van zwarte mensen in de muzieksector. Daaruit blijkt vooral dat zwarte vrouwen disproportioneel hard benadeeld worden. Een aantal grimmige gegevens tonen een verband aan tussen discriminatie en mentaal welzijn. 42 % van de bevroegde zwarte vrouwen zei dat hun geestelijke gezondheid was verslechterd sinds ze een carrière in de muziek begonnen. Het rapport geeft verschillende verklaringen daarvoor,

vrouwen, en tussen etnische groepen. Daarnaast moeten er ook opleidingsprogramma's komen om de diversiteit in het midden- en topkader van muziekorganisaties te vergroten. BLiM roept de muziekindustrie ook op om een antiracisme-ondersteuningsdienst op te zetten voor makers en professionals, met een hulplijn voor zwarte makers en professionals die te maken krijgen met racisme in de muziekindustrie. Ook moet er gezorgd worden voor doorverwijzing en diepgaande therapeutische ondersteuning.

HET BELGISCHE VERHAAL

Exacte data uit de Belgische muziekwereld bestaat er niet. Al zal menig muziekfan maar met

moeite kunnen antwoorden op de vraag: "Noem eens één Belgische zwarte vrouwelijke artiest, en niet Coely!" Ook bij ons is er dus een gebrek aan zichtbaarheid. De Nieuwe Lichting van Studio Brussel van dit jaar probeerde daar echter verandering in te brengen. Bij de finalisten behoorde de 19-jarige **Jueles** uit Dendermonde. Op haar 17 werkte ze haar eerste nummer 'Bedroom' af. "De Nieuwe Lichting heeft voor mij enorm

“ Een ondervertegenwoordiging, marginalisering en gebrekkige ondersteuning van zwarte mensen in de muzieksector

veel deuren geopend", vertelt Jueles. "Al weet ik wel niet meer hoe en waarom ik mij exact had ingeschreven." Op dit moment werkt ze als cultuurnetwerker bij het cul-

tuurhuis Nova in Antwerpen, maar muziek blijft wel haar voornaamste bezigheid. "Mijn focus ligt altijd op de muziek. Soms ben ik aan het werken en zit er plots een melodie in mijn hoofd. Dan zou ik dat gewoon meteen willen opnemen. Aan de andere kant heb ik die job ook echt nodig om mijn muziek te kunnen financieren." Binnenkort komt er een videoclip uit voor de groovy single 'Bedroom'. Jueles is nog zeer jong en staat aan het begin van haar carrière. Zeker een persoon om nauwgezet te blijven volgen!

Wie zelf graag meer inzichten en getuigenissen hoort over de situatie van zwarte vrouwen in de muziekindustrie, kan het BHM panelgesprek in de AB online volgen. Verschillende experts en beoefenaars gaan er met elkaar in dialoog. Zo zal onder andere **Charisse Oyediwura**, algemeen directeur bij BLiM, in gesprek gaan met **IKRAAAN**, een Mechelse soultrap-muzikante en Brusselse dj **Rokia Bamba**.

Vakgroep Geologie deelt gratis diploma's uit: "We raken ze anders toch niet kwijt"

Op woensdag 29 februari organiseerde de vakgroep Geologie een massale 'diploma-uitdeelactie' op het Sint-Pietersplein.

DOOR HANNAH BOEN

BEELD DOOR DRIES BLONTRUCK

De richting kampt al jaren met een afkalving van inschrijvingen. Dit jaar bereikte het studentenaantal echter een pijnlijk dieptepunt. De vakgroep Geologie besloot niet bij de pakken te blijven zitten en dacht een ingenieus plan uit om de richting wat meer in de schijnwerpers te zetten en van al die lege diploma's af te raken.

Professor **Marco De Baptist**, voorzitter van de vakgroep Geologie, licht de actie toe: "Het is echt uit pure noodzaak dat we dit evenement organiseren. Al jaren kampen wij met een enorm tekort aan studenten. Ons secretariaat heeft in het begin van het semester veel te veel lege diploma's uitgeprint. Ze blijven maar opstapelen. Het is een schrijnend tafereel. We kunnen niet anders dan ze uitdelen, we raken ze anders toch niet kwijt."

Op de vraag of dit evenement de geloofwaardigheid en ernst van de richting zou aantasten reageert de voorzitter kort: "Je zou inderdaad kunnen stellen dat gratis diploma's uitdelen de geloofwaardigheid van ons vakgebied kan aantasten, maar we willen met deze actie

“

"Geologie is echt wel interessant, hoor!"

vooral mensen bewustmaken van het bestaan van onze richting. Men lijkt dat soms te vergeten."

Het succes van dit evenement was slechts matig, maar toch blijft de vakgroep positief: "Voor ons is deze actie geslaagd. We hebben in geen jaren meer zo'n grote opkomst gezien op een evenement dat met geologie te maken heeft. Het belangrijkste is dat we ons vakgebied in de kijker konden zetten. Geologie is echt wel interessant, hoor!"

Voorbijganger **Bart** vindt de actie een goed initiatief: "Ik vind het een toffe campagne. Het is altijd leuk om een gratis diploma in ontvangst te nemen. Ik weet

wel niet zo goed wat ik er nu mee moet doen. Misschien kan ik het inkaderen en boven mijn bureau hangen als decoratie. Zo'n diploma geografie zal ooit wel eens van pas komen."

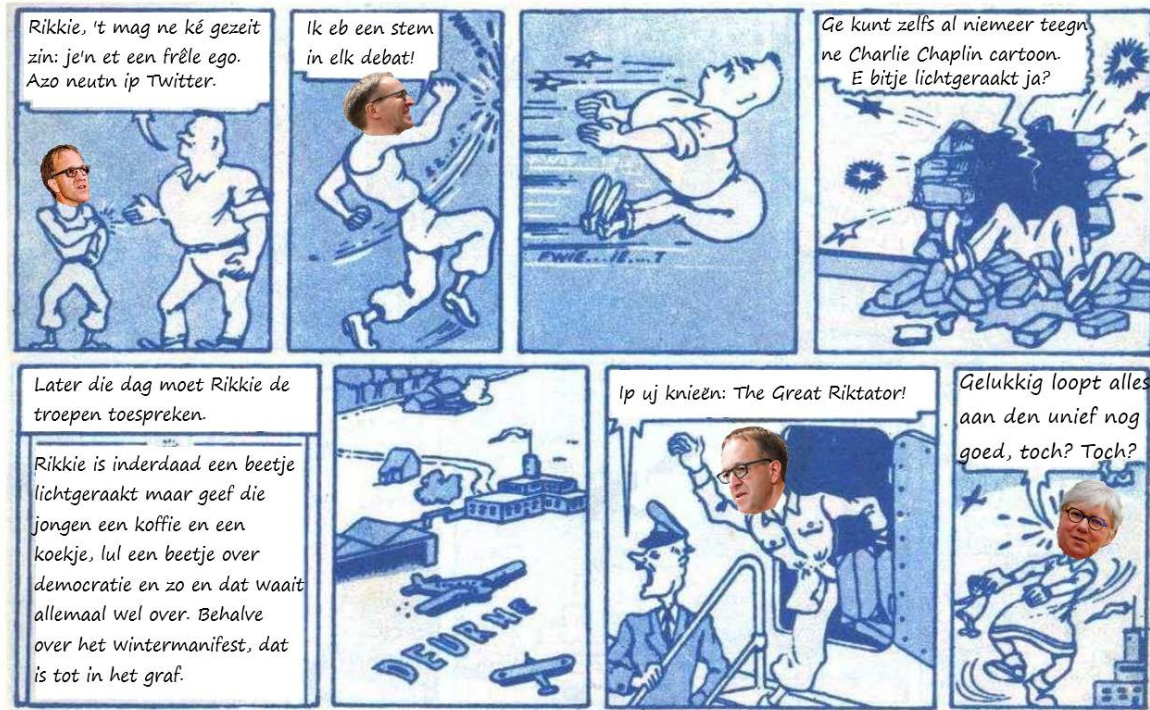
Nog voor toevallige passant Bart deze woorden over zijn lippen kan krijgen, horen we professor De Baptist, verborgen achter een grote stapel lege diploma's, luid briesen. Hij komt boos naar ons toe gegaloppeerd en begint een lange toespraak om Bart terecht te wijzen dat geologie helemaal niet hetzelfde is als geografie. "Het is een schande dat u durft te beweren dat geologie hetzelfde is als geografie. Wij willen niet geassocieerd worden met een vakgebied dat nog niet eens de moeite doet om onder het aardoppervlak te kijken. U zou zich moeten schamen zoiets te insinueren. Ga alstublieft uw mond wassen met zeep." Na vijftien tergende minuten druipt Bart verslagen af. De voorzitter kijkt hem afkeurend na.

Aangezien de organisatie nog steeds niet alle extra diploma's heeft kunnen uitdelen, plannen ze een nieuwe uitdeelactie op 32 maart. Het gerucht doet de ronde dat ze zich met dit follow-uevenement vooral richten op studenten van de Artevelde Hogeschool, aangezien bij deze doelgroep een grote vraag is naar echte diploma's.

Rikkie en Miekske

DE AVONTUREN VAN RIKKIE EN MIEKSKE

Rectoraat komt met antwoorden

DOOR KEANU COLPAERT

De liegende rector

De kogel is door de kerk, de witte rook komt al uit het rectoraat. De hogere diensten van onze alma mater hebben namelijk eindelijk een antwoord voor waarom gevallen van grensoverschrijdend gedrag zo lang blijven liggen! Een medewerker getuigt: "Goh ja, we zaten daar echt wel verveeld mee eigenlijk. Hoe kan je nu in zo'n mediastorm gaan uitleggen dat het zo lang blijft liggen omdat het ons in feite niet zo veel interesseert? En dan had je nog de rector die slachtoffers maar bleef verzekeren

dat ze antwoorden gingen krijgen om dan steevast de bal naar ons terug te kaatsen, alsof wij wél wisten wat we ermee moesten aanvangen. Het is toch niet onze fout dat die procedure zo lang duurt? (Op de vraag wiens fout het wél was, konden we geen antwoord krijgen, red.) Die studenten denken tegenwoordig allemaal dat die procedures echt iets veranderen. Alsof we die niet puur voor de schijn in het leven geroepen hebben. Uiteindelijk hebben we de rector dan overtuigd om gewoon te mailen naar

die mensen dat we alles al beantwoord hebben en daarmee was de kous in feite af. Die slachtoffers zijn toch weinig met antwoorden. Niet antwoorden is uiteindelijk ook een antwoord, hé! En laat mij nu met rust, ik moet straks nog een interview geven over waarom er plots een hele hoop handen boven de hoofden van medewerkers zijn verschenen. 't Zijn tegenwoordig toch rare tijden met die corona en al!" De rector zelf was niet bereikbaar voor commentaar.

**ZIN OM UIT TE VOGELN OEHOE
JE JE KAN LATEN HOREN BINNEN
DE UNIVERSITEIT?**

STUVER 22 KOMT ERAAN!